

Thẩm Thị Kiều Kiều

Contents

Thẩm Thị Kiều Kiều	1
1. Chương 1: Nhu Tỷ Sinh Ra Đời	1
2. Chương 2: Nuông Chiều Nữ Nhi	5
3. Chương 3: Tự Cứu Chính Mình	8
4. Chương 4: Trời Sinh Một Đôi Mà...	10
5. Chương 5: Bị Ghét Bỏ	13
6. Chương 6: Nửa Đêm Kinh Hoàng	15
7. Chương 7: Xung Hí Tiểu Oa Nhi	18
8. Chương 8: Bái Đường Thành Thân (Kết Cục)	20

Thẩm Thị Kiều Kiều

Giới thiệu

Một tác phẩm truyện ngắn xoay quanh cuộc đời của nàng từ lúc vô tình xuyên qua trở về thời cổ đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-thi-kieu-kieu>

1. Chương 1: Nhu Tỷ Sinh Ra Đời

Thẩm Vân Nhu lúc khôi phục ý thức, cảm giác thân thể bị dùng sức đẩy đi ra ngoài, tiếp sau đó cả người lạnh lẽo, nước dính vào người cực kỳ khó chịu, không tự chủ được liền há mồm hô lên.

“Oa oa.”

Đây là tiếng khóc trẻ con? Thẩm Vân Nhu kinh ngạc vạn phần, cảnh mộng quả nhiên rất không đáng tin cậy, loạn kêu mấy câu cũng có thể biến thành tiếng khóc con nít kì quái.

Thẩm Vân Nhu vừa tiếp tục “Oa oa” kêu, vừa cố gắng muốn mở mắt, đôi mắt của nàng chỉ vừa mở ra, cảm giác ánh sáng quá gai người, không tự chủ được lại nhắm lại, trong miệng tiếp tục hét to. Lúc này mới nghe

tiếng hỗn loạn của những người xung quanh, lời nói không dấu được vui mừng: “Chúc mừng Quận chúa, là một vị thiên kim!”

“A, là nữ oa nhi? Thật là nữ oa nhi?” Một tiếng nói mặc dù suy yếu, lại mang theo vui mừng vô hạn, liên tục muốn bà mẹ chứng minh lời nói là thật, lại cúi đầu la ầm lên: “Mau, mau, trước tiên ôm cho ta nhìn một chút!”

“Là con trai hay là nữ oa nhi?” Nghe được tiếng khóc trẻ con, ngoài cửa sổ đã có mấy thanh âm cực khẩn trương hỏi thăm.

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương Phi, chúc mừng Quận mã, mẹ con bình an!”

Nghe được mấy chữ mẹ con bình an, ngoài cửa sổ mấy người vừa niệm Phật vừa vui mừng vừa lẩm bẩm nói: “Nghe được tiếng khóc to rõ, còn tưởng rằng lại là một vị tiểu tử đây! Ông trời phù hộ, thật là một nữ oa nhi a!” Vừa nói vừa hướng bên trong xông vào, lại bị người ngăn cản, khuyên nhủ: “Trẻ con mới sinh sợ tiếng động, còn phải lẩm bẩm, bú sữa, mới không hù dọa nàng. Vương gia Vương Phi chờ một chút.”

Bà mẹ thấy hai bà tử khác thành công ngăn lại người muốn vào, không khỏi cười, vội vàng ôm Thẩm Vân Nhu cho sản phụ Khánh Trữ Quận chúa trên giường nhìn, vừa cất giọng chúc mừng người ngoài cửa sổ, ngay sau đó lau thân thể Thẩm Vân Nhu, dùng áo bông gói kỹ đưa tới ngực Khánh Trữ Quận chúa, cười đến hợp bất long chủ (toe toét) nói: “Quận chúa tâm nguyện đã được thành toàn!”

Khánh Trữ Quận chúa ôm chầm con gái Thẩm Vân Nhu, bắt chắp sau khi sinh một mồi, vén áo bông lên nhìn một chút, lại rụt rè sờ khắp nơi, xem xét một lần, lúc này mới yên lòng lại.

Thẩm Vân Nhu cảm giác được một đôi tay mềm mại khẽ vuốt ở trên lưng cùng trên đùi nàng, da từng trợn co rút nhanh, xúc giác nói cho nàng biết, đây hình như không phải là mộng.

Này, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ vượt qua trào lưu, hồn xuyên không thành trẻ nít? Nếu như vậy, thì tương đương với công việc một đời, nhất được bảo vật! Thẩm Vân Nhu cười nhạo một tiếng: hắc hắc, bình thường đọc nhiều tiểu thuyết xuyên không, sức tưởng tượng phong phú!

Không đúng không đúng, xúc cảm này, mùi vị này, rất không giống là mộng! Chẳng lẽ giật điện thật sự xuyên qua?

Thẩm Vân Nhu lúc hai tuổi, cha mẹ ly dị, gây dựng lại Thành gia của mình, nàng bị vứt cho bà ngoại chăm sóc. Thật may là bà ngoại quả là hơn người, nàng mọi phương diện đều tốt, hơn nữa chính nàng trời sinh hoạt bát, cả người khỏe mạnh lớn lên. Chờ lúc nàng thi lên đại học, bà ngoại bệnh qua đời. Nghỉ hè năm đại học thứ nhất, Thẩm Vân Nhu trở lại chỗ ở bà ngoại, ban đêm tưởng niệm bà ngoại, chạy đi tìm kiếm trong phòng bà ngoại, bởi vì lau nước mắt, đưa tay mở đèn, không ngờ chót mở thật lâu không dùng, lại rò điện. Thẩm Vân Nhu trong nháy mắt bị giật điện, lúc ngã xuống, trong lòng thở ra một hơi nói: bà ngoại, con tới!

Hiện nay Thẩm Vân Nhu rõ ràng cảm giác mình tỉnh, nhưng không có lực mở mắt, lại cảm thấy thân thể mềm nhũn, không có một chút sức lực, ngay cả giấy giữa một cái cũng không có khí lực, lúc này mới ý thức, vấn đề rất lớn, chuyện rất không hay!

Một vị bà mẹ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Vân Nhu nhiều nếp nhăn, cái mũi nhỏ tựa hồ giật giật, không khỏi cười nói với Khánh Trữ Quận chúa: “Tiểu bảo bảo rất có tinh thần, lúc này mới ra đời, còn có khí lực tìm kiếm thức ăn.” Vừa nói vừa muốn ôm Thẩm Vân Nhu ra, để bà vú cho ăn sữa, không ngờ Khánh Trữ Quận chúa không chịu buông tay, chỉ thấp giọng nói: “Không cần người khác cho ăn, tự ta cho ăn là được.”

“Quận chúa, ngài sau khi sinh cơ thể rất yếu, như thế này liệu có được không?” Bà mẹ khó xử.

“Ta nói được là được!” Khánh Trữ Quận chúa vừa nói, nhắc váy lên, để cho bà vú cầm khăn lông nóng tới giúp nàng xoa xoa, lần lượt nhào nặn, lúc này mới đem vú nhét vào trong miệng Thẩm Vân Nhu.

Thẩm Vân Nhu không tự chủ được nút, trong miệng tất cả đều là mùi sữa, chỉ một lát, liền ngủ thật say, không suy nghĩ gì nữa.

Sau khi phòng sinh được dọn dẹp sơ qua, Thành Vương gia cùng Thành Vương phi đã chờ không kịp liền tiến vào, nhìn thấy Khánh Trữ Quận chúa ăn canh, tinh thần còn rất tốt, lại được bà mẹ bảo đảm rằng bình an, liền bận rộn bận rộn đi nhìn Thắm Vân Nhu bên cạnh Khánh Trữ Quận chúa, trong giọng nói không che dấu được niềm vui sướng tràn đầy, cũng cười nói: “Viên Thông đại sư quả nhiên là một đại sư tài giỏi, hẳn nói là nữ oa, quả nhiên sinh ra nữ oa. Chắc chắn, không hổ là nữ oa, nhìn thật khác biệt.”

Quận mã Thắm Bình Sơ đã vào phòng sinh, chịu đựng không đi nhìn Thắm Vân Nhu, chỉ ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng cầm tay Khánh Trữ Quận chúa, thấp giọng nói: “Nàng cực khổ!”

Khánh Trữ Quận chúa vừa nghe lời này của hẳn, trong lòng ngọt ngào, lại cười nói: “Người không phải nên nhìn nữ nhi một chút?”

“Không có người, ở đâu ra nữ nhi? Dĩ nhiên là người quan trọng hơn.” Trong mắt Thắm Bình Sơ tất cả đều là vui mừng, lại làm bộ không thèm để ý nữ nhi, chỉ nghĩ đến Khánh Trữ Quận chúa.

Khánh Trữ Quận chúa tuy biết hẳn là trêu chọc tư tưởng mình, nhưng cũng cảm thấy thật ngọt ngào, thúc nhẹ vào hẳn: “Được rồi, đi nhìn một chút thôi!”

Thắm Bình Sơ nghe nói như vậy, lúc này mới tiến tới bên cạnh Thành vương gia, cúi đầu nhìn Thắm Vân Nhu, khen: “Nữ nhi thật là nữ nhi nha, thực xinh xắn.”

“Lúc này mới ra đời, mặt mày tròn vo, chỗ nào nhìn ra xinh xắn với không xinh xắn?” Khánh Trữ Quận chúa có chút buồn cười, để cho bà tử dùng khăn nóng nhỏ lau mặt cho nàng, lại lau tay, một mặt không nhìn được quay đầu lại nhìn Thắm Vân Nhu, lại dặn dò mọi người nói: “Nàng mới ngủ, cũng đừng đánh thức.”

“Yên tâm, yên tâm, không dám ầm ĩ nàng.” Thành vương gia nét mặt già nua cười thành một đóa hoa cúc, nhỏ giọng nói: “Phủ chúng ta quả nhiên là có phúc, xem một chút, sinh hạ nữ oa đầu tiên kia!”

Thành Vương phi cũng vui vô cùng, rồi lại đau lòng nhìn nữ nhi, đi tới dịch dịch góc chăn cho Khánh Trữ Quận chúa, đỡ nàng nằm xuống, vừa chỉ huy hạ nhân nói: “Mau để cho thái y đi vào chẩn mạch, việc ăn uống phải an bài như thế nào, toàn bộ nghe thái y.”

Tiếp đó, trong phòng sinh người đến người đi, nhưng cũng rón rén, gọn gàng ngăn nắp.

Thắm Vân Nhu ngủ no nề rồi mới tỉnh lại, nghe được một giọng nam nói: “Ba người trẻ tuổi chúng ta, một Vân Kiệt, một Vân Liệt, một Vân Nhiên, nữ nhi nha, liền kêu Vân Nhu, người xem được không?”

“Tên ba người các người phía dưới cũng mang theo bốn chữ, nữ nhi vì sao không mang theo?” Thanh âm nữ nhân có chút nghi ngờ.

“Nam tử, tương lai tự nhiên dựa vào bốn chân bên ngoài chạy khắp nơi, kiến công lập nghiệp. Nữ nhi là cần phải nuông chiều, cần gì bốn chữ?” Tiếng nam tử an ủi.

“Nhu nhi! Ừ, tên không tệ.” Giọng nữ nghe được giải thích, lời nói có chút thỏa mãn.

Ta không muốn xuyên qua thành trẻ con a! Thắm Vân Nhu cảm giác rất đói bụng, lỗ tai lại ben nháy, nghe giọng nam nữ, nội tâm gặm thét: tuy nói ta luôn luôn khát vọng gia đình cha mẹ đầy đủ, mỗi lần bái Phật, luôn là yên lặng cầu xin phù hộ, yêu cầu được cha mẹ đầy đủ, tốt nhất trên mình còn có ba ca ca yêu mến mình, thế nhưng, ta yêu cầu là đời sau hãy có những thứ này, mà không phải là xuyên qua có những thứ này kia!

Thắm Vân Nhu trong lòng tất cả đều là gặm thét, há miệng, lại thành tiếng khóc trẻ con, nhiều tiếng tổ cáo, chỉ trích lão Thiên nghe lắm khẩn cầu của nàng.

Khánh Trữ Quận chúa nghe được tiếng khóc, đã ôm lấy Trầm Vân Nhu, vén váy lên liền cho ăn sữa, vừa dụ dỗ nói: “Tiểu quái quái đừng khóc!” (ta út biết tiểu quái quái là gì nốt)

Thắm Vân Nhu đối với chuyện bú sữa mẹ rất kháng cự, nhưng bắt buộc dĩ bụng quá đói, liền không có cốt khí đầu đưa vào trong ngực khánh trữ Quận chúa ôm, dồn sức nút tựa như cho hả giận.

“Chậm một chút chậm một chút, không ai giành với người!” Khánh Trữ Quận chúa thấy Thẩm Vân nhu trương miệng lắm bắm ở vú, nút “kết kết”, cực kỳ tự hào, cùng Thẩm Bình Sơ nói: “Nữ nhi thân thể rất tốt, người xem một chút, hăng say bú sữa mẹ mà. . . .”

Trầm Vân Nhu vừa nút sữa, vừa thâm trầm suy tư: nghe cách nam nữ nói chuyện, đây có thể là cổ đại. Đây là cổ đại nha, sơ sẩy một cái, trẻ con dễ dàng chết non nhất. Nếu không chịu cũng mặc, nhìn dáng dấp cha mẹ ân ái, trên còn có ba người tất cả đều “đầy đủ bốn chữ” có thể làm ca ca, phải ăn uống tốt lắm, khỏe mạnh lớn lên mới được.

Không đến một lúc, mấy thằng bé trai đi vào, nhỏ tiếng nói chuyện, lại muốn sờ Thẩm Vân Nhu, nhưng bị người khác kéo lại. Một nam hài trong những người đó cẩn thận nói: “Mẹ, ta ôm muội muội một cái được không?”

“Chớ quấy rầy chớ quấy rầy, tiểu oa nhi mới sinh ra nhất gan, không lịch sự làm ầm lên, các người nhỏ giọng một chút.” Thẩm Bình Sơ ngăn bọn họ nói: “Toàn bộ đi tắm ăn cơm, cách xa chỗ này.”

Thẩm Vân Nhu nghe tiếng nói, yên lặng phân biệt, ừ, thanh âm ôn hòa, chắc là đại ca Thẩm Vân Kiệt, gió thoảng, chắc là nhị ca Thẩm Vân liệt, trong treo, hẳn là Tam ca Thẩm Vân Nhiên.

Đang ồn ào, lại nghe bên ngoài có tiếng nói: “Thánh chỉ đến!”

“Nha, trong cung nghe được tin tức, hạ thánh chỉ!” Thành Vương phi vừa nghe, bận rộn kêu mọi người đi ra ngoài tiếp chỉ.

Rất nhanh, một đám người vào phòng sinh, vừa liên tiếp chúc mừng. Nói trong cung hạ chỉ phong Thẩm Vân nhu làm Nhân Thọ Quận chúa, lên hàng công chúa hoàng thất, sáng mai hoàng hậu sẽ đích thân đến thăm.

Thẩm Vân Nhu nghe thấy như rơi vào trong sương mù, cực kỳ kinh ngạc, sinh nữ nhi sao lại cao hứng đến như vậy? Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ nơi này là nữ tôn thế giới (giống như đất nước nữ nhân làm chủ), nữ nhân quang vinh? Nhìn không giống a!

Trẻ con mới sinh dù sao dễ dàng buồn ngủ, chỉ một hồi, Thẩm Vân Nhu lại ngủ say.

Khánh Trữ Quận chúa từ lúc nghe thánh chỉ trong cung, vừa mừng vừa lo, lúc này nhìn Thẩm Vân Nhu, mấp máy miệng, thấp giọng nói: “Người là tâm can bảo bối của mẹ, nhất định sẽ không để cho người hòa thân.”

Thì ra là cái thế giới này có ba quốc gia lớn, theo thứ tự là Nam Hán triều, Bắc Trần triều, Thục Vương triều, hiện tại thiên hạ chia thành ba bên.

Nam Hán triều vẫn muốn thôn tính hai quốc gia kia, nhưng hai quốc gia kia đồng thời cũng chung ý tưởng này, chẳng qua là âm thầm so tài của mình.

Sau khi Chiêu Nhân hoàng đế Nam Hán triều đăng cơ, muốn mượn phương pháp cầu thân, cùng Bắc Trần triều kết minh, cô lập Thục Vương triều, hoàng đế Bắc Trần triều không muốn bỏ lỡ, nói quan hệ thông gia dĩ nhiên là được, nhưng chỉ muốn Công chúa hoặc Quận chúa huyết mạch hoàng tộc, dân thường được phong Công chúa Quận chúa, dù xinh đẹp cũng không cần.

Mà Chiêu Nhân hoàng đế hậu cung phi tử tổng cộng sinh hạ mười hai vị hoàng tử, không có một vị công chúa. Hoàng đế ca ca Thành Vương gia ngược lại sinh hạ một nữ Khánh Trữ Quận chúa, nhưng Khánh Trữ Quận chúa sớm một chút liền chiêu Quận mã, không thể hoà thân. Vì thế, Chiêu Nhân hoàng đế chỉ đành phải đưa hi vọng đặt ở trên người hoàng tử.

Mười hai vị hoàng tử một vị phong thái tử, mười một vị ra cung phong vương gia, rước dâu sinh con, như cũ sinh hạ tất cả đều là nhi tử, hoàng đế lúc này mới nóng nảy, triệu Hoàng Giác Tự Viên Thông đại sư vào cung hỏi thăm.

Theo Viên Thông đại sư nói, việc này tất cả bởi vì phong thủy lăng mộ hoàng thất, phong thủy kia tại nơi đây, quẻ bát quái hiện quẻ cần Thuần Dương, vì vậy hoàng thất âm dương không đều, sinh hạ, tất cả đều là con trai.

Hoàng đế vừa nghe, vội hỏi có biện pháp gì có thể sinh nữ oa. Viên Thông đại sư liền nói: “Các hoàng tử là trực thuộc hoàng thất, bị ảnh hưởng lớn nhất, coi như sinh hạ nữ oa, cũng không cách nào giữ được. Nếu muốn may mắn, chỉ có thể có tin tức ở trên người Khánh Trữ Quận chúa.”

Khánh Trữ Quận chúa sau khi chiêu quận mã, liên tục sinh hạ ba nhi tử, cũng vô cùng khát vọng sinh hạ nữ nhi, nghe thấy lời của Viên Thông đại sư, mặc dù nói thầm, sợ trẻ con là nữ nhi sẽ bị đưa đi hòa thân, nhưng trong bụng khát vọng có nữ nhi cũng không hề dừng, rốt cục nghe theo Viên Thông đại sư chỉ bảo, cùng Quận mã phân phòng mà ngủ, cho đến năm âm tháng âm mới cùng Quận mã viên phòng.

Sau đó giữa mong đợi của muôn người, sinh hạ nữ nhi Thẩm Vân nhu.

2. Chương 2: Nuông Chiều Nữ Nhi

Trẻ con mới sinh ăn no là ngủ, Thẩm Vân Nhu ngủ một lúc, là mấy canh giờ. Ở nơi này trong vài canh giờ, Thành vương phủ người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt. Cửa phủ chật ních xe ngựa các hoàng thân quốc thích, còn có các vị cáo mệnh phu nhân nghe tin mà đến, muốn vào phủ chúc mừng một tiếng.

Thành vương gia cùng Thành vương phi với tư cách là bề trên, cũng không tự mình tiếp đãi khách, chỉ để mấy nhi tử cùng con dâu đi xã giao.

Năm đó Chiêu Nhân hoàng đế không có nữ nhi, thấy Khánh Trữ Quận chúa đáng yêu, mấy lần muốn đặc cách phong làm công chúa, để cho nàng vào cung nhiều lần, Thành vương gia khăng khăng chết cũng không nhượng, nói mình có năm nhi tử, chỉ có một nữ nhi, hoàng đế không thể đoạt đi, muốn nữ nhi, tự mình sinh đi. Chiêu Nhân hoàng đế bất đắc dĩ, chỉ đành phải bỏ qua, nhưng đến tận cùng không cam lòng, luôn cho mời Khánh Trữ Quận chúa vào cung, cực kỳ sủng ái. Hiện nay Khánh Trữ Quận chúa sinh hạ nữ nhi, hoàng đế vui vô cùng, liền tiếp ban thưởng, cả đám hoàng thân quốc thích làm sao chịu thua kém phía sau, nghe được tin tức tự nhiên chạy đến.

Người làm Thành vương phủ loay hoay chân không chạm đất (ý là cực kì bận rộn), mặc dù như thế, nhưng cũng vui sướng, đám đàn bà con gái lắm mồm còn lợi dụng thời gian rảnh thảo luận mấy câu.

“Hoàng thất những năm nay mong muốn tiểu công chúa tiểu quận chúa, chúng hoàng phi sốt sắng nhưng không sinh được, Quận chúa chúng ta thật có phúc, lại sinh hạ nữ oa nhi. Nữ nhi lúc này mới ra đời, trong cung đã hạ chỉ, phong làm Nhân Thọ Quận chúa !”

“Nghe nói lúc Quận chúa sinh con, ngoài phòng sinh có Ngũ Thái Tường Vân (ta không biết là cái gì, ai biết gì giải thích giúp ta cái), thật hay giả?”

“Khụ, ban ngày, chỗ nào có Ngũ Thái Tường Vân? Đây là có người muốn nịnh nọt Quận chúa, loạn truyền đây! Tóm lại, càng truyền càng thần kỳ.”

“Cũng không trách lời đồn của người ngoài. Hoàng thất những năm này sốt sắng vẫn không sinh hạ công chúa, vẫn là trên tất cả, cũng chỉ có Thành vương phi chúng ta sinh hạ Khánh Trữ Quận chúa mà thôi. Hiện nay các hoàng tử cùng quý phi, trắc phi, phu nhân, sinh cũng đều là nhi tử, kết quả không thấy sinh hạ nữ nhi, dân chúng cái gì cũng nói. Hiện nay Quận chúa sinh hạ nữ nhi, bên ngoài tự nhiên có suy đoán đồn đãi mạnh mẽ.”

Đang nói, có một đại nha đầu khuôn mặt đỏ bừng chạy tới nói: “Các bác, hoàng hậu nương nương cùng thái tử phi nương nương đều tới, các người động tác mau chút, vội vàng dâng trà tiếp nước.”

“Nha, hoàng hậu nương nương cùng thái tử phi nương nương tới, ngoài ra mười một vị hoàng phi còn có thể không đến sao?”

“Hoàng tử phi cũng theo tới rồi, đang xuống kiệu đợi bên ngoài, chặn hết cửa phủ nha!” Đại nha đầu thở gấp nói: “Thế này chẳng xá gì, tin tức truyền ra ngoài, đều biết Quận chúa sinh hạ nữ nhi, vội vàng vàng chạy tới !”

Một vị hơi lớn tuổi là bà nương nói: “Vương gia cùng Vương Phi canh giữ ở ngoài phòng sinh, không cho khách vào trong nhìn nữ nhi, chỉ sợ kinh động. Lúc này hoàng hậu nương nương cùng Thái Tử Phi nương nương tới, chỉ sợ phải nhường các nàng đi vào nhìn nữ nhi.”

Mọi người nói chuyện thì Thẩm Vân Nhu vùi ở trong ngực Khánh Trữ Quận chúa tăng lực đạo nút sữa, vừa vênh tai nghe động tĩnh, muốn hiểu rõ hoàn cảnh chính mình đang ở nơi nào.

Chờ hoàng hậu nương nương cùng Thái Tử Phi nương nương vào phòng sinh, hoàng phi bị cự tuyệt ở ngoài cửa thì Thẩm Vân Nhu lúc này mới ý thức được, lão nương mình thân phận không tầm thường. Đợi nghe được mọi người kêu Quận chúa thì lúc này mới tỉnh ngộ lại, a a, thì ra là lão nương mình là Quận chúa được sủng ái a! Chậm đã, Quận chúa được sủng ái, sinh một nữ nhi cũng không cần thiết giường cở đánh trống lớn như vậy chứ? Chuyện sao lại thế này nha?

Thẩm Vân Nhu vừa nút sữa vừa suy tư, kết quả trí nhớ tiêu hao quá độ, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Hoàng hậu cùng Thái Tử Phi vừa thấy nữ oa nhi trắng nõn, liền dừng bước chân, đợi thấy Thẩm Vân Nhu trong giấc mộng khoe miệng giật giật, một lòng toàn bộ dao động, cũng cúi đầu nhìn, khẽ cười nói: “Nữ oa chính là nữ oa, nhìn một chút, có nhiều phẩm chất thực nữ a?”

Không đợi họ nói tiếp, Thành vương gia đã tiến lên đuổi người, cười nói: “Hoàng hậu nương nương, Thái Tử Phi nương nương, nữ nhi vừa ra đời, không chịu nổi quá nhiều, các người xem?”

Thái Tử Phi định bụng vốn là muốn đưa ra ý nhận Thẩm Vân Nhu làm con gái nuôi, để tránh bị người khác giành trước, lúc này nghe lời Thành vương gia nói, biết bên trong phòng sinh không thể đợi lâu, vội vội vàng vàng nói: “Vương gia, ta vừa nghe lúc nữ nhi ra đời, vẫn là cần người hợp bát tự, coi bói nói, nữ nhi số mệnh lớn, cần một nghĩa mẫu tốt. Ta tự đề cử mình tới!”

Phải, chúng ta còn chưa kịp xem bát tự, người đã xem? Đây rõ ràng là tìm cớ muốn cướp việc nhận con gái nuôi trước thôi! Thành vương gia trong lòng hiểu rõ, trong miệng cười nói: “Không vội không vội, đợi nữ nhi tròn tuổi, sẽ chu toàn mọi người nhận thức nghĩa nữ.”

Ai không biết lão nhân Hoàng đế vẫn muốn cùng Bắc Trần triều hoà thân, chẳng qua là khổ nỗi hoàng thất không có nữ nhi đến tuổi thành hôn, lúc này mới thôi. Hiện nay Thái Tử Phi nếu là nhận thức Nhu nhi là nghĩa nữ, tương lai bất kể bản thân Thái Tử Phi có sinh hạ nữ nhi hay không, cũng có thể đề cử nữ nhi đi hoà thân. Hừ, tính toán tốt!

Thái Tử Phi vốn cho là Thành vương gia nhất định sẽ đáp ứng nàng nhận Thẩm Vân Nhu làm nghĩa nữ, không nghĩ câu đầu tiên Thành vương gia nói ra là ngăn chặn nàng, không khỏi ngẩn ra, lập tức uất ức đứng lên: được rồi, hoàng thượng là cố ý cùng Bắc Trần triều hoà thân, nhưng hiện nay nữ nhi mới ra đời, người làm sao lập tức có chủ ý này? Tự ta không có sinh hạ được nữ oa nhi, là thật tâm thích nữ oa, Thành vương gia tại sao có thể hiểu lầm ta như vậy đây?

Thành vương phi thấy vẻ mặt Thái Tử Phi, tiến lên hoà giải nói: “Hoàng hậu nương nương cùng Thái Tử Phi nương nương là người hoàng tộc, cũng không nên đợi lâu nơi phòng sinh, tốt hơn theo lão thân đi ra ngoài uống trà a!”

Theo thứ tự, hoàng hậu cũng phải kêu Thành vương phi một tiếng tẩu tẩu, thấy Thành vương phi ân cần, liền đưa ánh mắt cho Thái Tử Phi, ý tứ chuyện nhận thức con gái nuôi không nên nóng vội. Nhất thời cười dịu dàng nói: “Được rồi, Khánh Trữ sau khi sinh một nhóc, chúng ta cũng không nên âm ỉ nàng, đợi nàng hết tháng cử trở lại nhìn a!”

Thành vương phi vừa nghe, thở phào nhẹ nhõm. Đợi hai Đại Phạt cao quý này đi, lại tiến bước mười một vị hoàng phi cùng các vị cáo mệnh phu nhân, sắc trời đã tối.

Tối ngày thứ hai, người đến Thành vương phủ chúc còn nói liền không dứt, Thành vương gia liền phân phó đóng cửa từ chối tiếp khách, trong phủ lúc này mới thanh tịnh.

Thẩm Vân Nhu ăn ăn ngủ ngủ, nghỉ ngơi tại chỗ qua mười ngày, lúc này mới hơi biết rõ tình cảnh của mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Nhưng còn có một chuyện nghỉ ngơi: Quận chúa không phải là nên ở phủ quận chúa sao? Thế nào lão nương mình lưu lại Thành vương phủ sinh con, chẳng lẽ là ở rể?

Thẩm Vân nhu không biết là, bởi vì Thành vương gia sinh năm nhĩ tử, lại dễ dàng sinh hạ Khánh Trữ Quận chúa, dĩ nhiên là nâng ở trên tay sợ té, ngâm trong miệng sợ tan, cưng chiều vô cùng. Đến lúc chọn lựa người hợp tuổi, mọi cách xoi mói, muôn vàn nghiêm khắc, khiến Khánh Trữ Quận chúa mười sáu tuổi vẫn là khuê nữ. Khánh Trữ Quận chúa là một người hoạt bát có chủ kiến, với hôn sự người trên, cũng không muốn nghe chủ ý Thành vương gia, chỉ muốn tìm một phu quân ôn hoà hiền hậu sống qua ngày, cuối cùng quyết định chọn kinh thành Thẩm thị đại tộc bằng chi Thẩm Bình Sơ. Sau khi cưới không bao lâu, Thành vương gia liền nghĩ mọi cách, khiến Thẩm Bình Sơ cùng Khánh Trữ Quận chúa dời đến ở Thành vương phủ. Thẩm Bình Sơ nghĩ tới cha mẹ mình đã mất, cũng sợ Khánh Trữ Quận chúa tương lai sinh hạ hài nhi thì bên cạnh không trưởng bối nâng đỡ, vừa nghĩ đến, liền đáp ứng cùng Khánh Trữ Quận chúa dời đến ở Thành vương phủ.

Thẩm Vân nhu biết rõ tình cảnh Thẩm Bình Sơ thì thời gian lại trôi qua mấy ngày, đã là một đứa trẻ được nửa tháng rồi. Chẳng qua là mấy ngày gần đây, chỉ cần nàng mở mắt, lập tức có người dùng đầu gối ở trong miệng uốn vào, phát ra tiếng “Chặc chặc” trên chọc nàng. Cuối cùng, nàng vừa nghe đến những tiếng trên chọc liền muốn khóc. A ô, Đại Nhân, các người không thể bỏ qua cho một đứa con nít sao? Có thể để cho một đứa con nít thanh tĩnh một lát không?

Thành vương gia đang trên chọc Thẩm Vân Nhu, đột nhiên thấy nàng bĩu môi một cái, “Oa oa” khóc lớn lên, không khỏi luống cuống, sai bà vú nói: “Xem một chút có phải đói bụng hay không, hoặc là tiểu ưt?”

Mới vừa nút sữa, sao đói bụng được? Bà vú cách một hồi liền sờ cái mông nhỏ của nàng, đi tiểu lập tức liền đổi tả, chỗ nào ưt à nha? Cầu xin Lão Nhân Gia, không cần cứ nói “Chặc chặc” trên chọc ta đây được sao? Thẩm Vân Nhu nhìn bà vú đưa tay kiểm tra, không nhịn được lại “Oa oa” kêu lên.

Vẫn là Khánh Trữ Quận chúa mẩu nữ liên tâm, tựa hồ như đã minh bạch rõ ràng Thẩm Vân nhu khóc cái gì, không khỏi cười nói: “Phụ thân, người mấy ngày nay vừa tiến đến liền uốn gối trên chọc nữ nhi, có phải quá ồn rồi hay không, nữ nhi không thích nghe thanh âm này?”

“Bất quá oa nhi mới hơn mười ngày, lại thông minh như vậy?” Thành vương gia có cách nhìn khác về thiên tài nhi đồng Thẩm Vân nhu, cảm thán cực kỳ.

Thấy Thành vương gia rốt cuộc không uốn gối trên chọc nàng nữa, Thẩm Vân nhu thở phào nhẹ nhõm, thử nghiệm học tập lật người. Nàng đã sớm muốn học tập lật người, chẳng qua là cả ngày có người nhìn chăm chăm, không nên lộn xộn, sợ bị coi là yêu nghiệt. Hiện nay nửa tháng á... bay vùn vụt thân cũng không có vấn đề chứ?

Thành vương gia cùng Khánh Trữ Quận chúa nói dứt lời, vừa quay đầu, thấy Thẩm Vân Nhu cúi phải khoác lên trên chân trái, vai trái dùng sức, uốn éo di chuyển một cái, “Bá” một tiếng, trở mình một cái, nhất thời cả kinh ngây đại.

Khánh Trữ Quận chúa cùng mấy đại nha đầu cũng dừng hô hấp nhìn, đợi Thẩm Vân Nhu lật người thành công, không khỏi cũng cất tiếng hoan hô, “Nữ nhi đáng thật tốt, lúc này mới hơn mười ngày, lại có thể biết xoay người! Ngày này, thật lợi hại!”

Thành vương gia càng thêm kích động đến nói không ngừng: “Không hổ là cháu gái của ta, không hổ là cháu gái của ta.”

Thẩm Vân Nhu nghe được những người này kích động, không khỏi thấp thỏm bất an, ừ, trẻ con bao nhiêu ngày sẽ lật người là tương đối hợp lý? Ta biểu hiện có phải vượt mức quy định rồi? Không được, phải khiêm tốn, phải khiêm tốn kia!

Thẩm Vân nhu mặc dù muốn giữ vững khiêm tốn, nhưng việc nàng hơn mười ngày biết lật người, sớm truyền ra ngoài, tin tức thậm chí rất nhanh vượt qua lãnh thổ một nước, truyền tới tai hoàng đế Bắc Trần triều cùng Thục vương triều.

Bắc triều Trần hoàng đế: A, cứ nghe Nam Hán triều bởi vì có vấn đề về phong thuỷ Hoàng Lăng (lăng mộ hoàng tộc), sinh liên tục hài nhi, hẳn là không sanh được nữ oa, hiện nay cư nhiên sinh ra nữ nhi, nữ nhi này mới mười mấy ngày biết lật người? Lúc trước lão nhân Nam Hán triều muốn hoà thân, chẳng qua là khổ nỗi hoàng thất không có công chúa đến tuổi thành thân nên mới thôi, hiện nay nữ nhi Khánh Trữ Quận chúa, luận tới cũng là huyết mạch hoàng thất, xem ra là thời điểm hoà thân.

Hoàng đế Thục vương triều: nghe nói lão nhân Nam Hán triều vẫn muốn cùng lão nhân Bắc Trần triều hoà thân, cùng liên thủ chèn ép nước Thục vương ta, khổ nỗi trong nước không có công chúa Quận chúa đến tuổi thành thân, lúc này mới thôi. Hiện nay Nam Hán triều Khánh Trữ Quận chúa nếu sinh hạ nữ nhi, nói không chừng lão hoàng đế hai nước rất nhanh sẽ cấu kết với nhau làm việc xấu, liên kết đã thành lập. Không được, ta phải nghĩ cách, đưa người diệt trừ tiểu nữ oa kia.

3. Chương 3: Tự Cứu Chính Mình

Đến đây, bảo bối, lật thêm một cái nữa nào!” Thành vương gia dụ dỗ, hận không được đưa tay giúp Thẩm Vân nhu lật thân mình.

Kể từ ngày Thẩm Vân Du lật thân mình, Thành vương gia liền đến mọi nơi khoe khoang, nói cháu gái Thẩm Vân nhu mới nửa tháng, đã lợi hại như thế nào. Kết quả thành Vương Phủ lần nữa náo nhiệt lên, ngày ngày có hoàng phi tới cửa, yêu cầu nhìn Thẩm Vân nhu lật người, Thẩm Vân Nhu khẳng khẳng mỗi lần chỉ thổi nước miếng chơi, sẽ không xoay mình, việc này khiến Thành vương gia lo lắng, giống như hắc nói với bên ngoài là nói dối.

Thẩm Vân Nhu không để ý tới Thành vương gia, trong miệng thổi bong bóng chơi, vênh váo vui mừng. Hoàng phi của tam hoàng tử đến xem Thẩm Vân nhu thấy Thành vương gia vẫn còn dụ dỗ, không khỏi cười nói: “Nữ nhi mới sinh mấy tháng, làm sao nghe hiểu được đại nhân nói?”

Thành vương gia thoáng lúng túng, nhất thời muốn cùng khánh trữ Quận chúa còn chưa hết tháng non, hắc làm phụ thân, luôn chạy vào cũng không phải là chuyện tốt, liền vén rèm đi ra ngoài.

Tam hoàng tử phi thấy Thành vương gia đi ra ngoài, lúc này mới ôm lấy Thẩm Vân Nhu, đi tới cửa sổ nhìn ánh sáng, hướng khánh trữ Quận chúa cười nói: “Quận chúa, để cho nữ nhi nhận thức ta là nghĩa mẫu được không?”

Khánh trữ Quận chúa cười nói: “Không phải là ta không nói, là Thái Tử Phi nương nương cùng Nhị hoàng phi cũng đề cập tới chuyện này, thế nhưng vẫn chưa chấp nhận, hiện nay người tới nói, nếu chấp nhận, các nàng còn không oán trách sao?”

Tam hoàng phi cá tính ôn nhu, lúc trước cùng Khánh Trữ Quận chúa quen biết, quan hệ tốt hơn, biết được khánh trữ Quận chúa khó xử, nghe được lời của nàng, chỉ đành phải ngưng ý định, đành cúi đầu, thấy Thẩm Vân nhu không thổi nước miếng nữa, chỉ nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi cười nói: “Di, các người nhìn về mặt nữ nhi, chơi thật khá! Giống như đang trầm tư!”

Oh, không ổn, ta đây cũng không muốn sau kế lật người, lại đến việc trầm tư. Trầm Vân nhu vừa nghe lời Tam hoàng phi, lập tức lại thổi nước miếng.

Tam hoàng phi thấy Trầm Vân nhu nhếch lên miệng nhỏ thổi nước miếng, bộ dáng như một chú heo con khả ái, cũng không nhịn được nữa, để sát gò má vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Bá” hôn một cái, dậm chân nói: “Tại sao ta không sinh được nữ nhi, chỉ sinh một đồng tử tiểu tử thú?”

Khánh trữ Quận chúa che miệng cười nói: “Người cứ tiếp tục cố gắng, có khi lần sau liền sinh ra nữ nhi.”

Tam hoàng phi không khỏi “phun” Khánh Trữ Quận chúa một hơi, cười nói: “Người có bản lãnh, mang thai tạo ra nữ nhi a?”

“Ta không có bản lãnh, sau này đến gần nhìn người nữa!” Khánh Trữ Quận chúa lại trêu chọc Tam hoàng phi mấy câu.

Tam hoàng phi bởi vì thấy bà vú không có ở gần đây, liền nói tiếp: “Tuy nói chính người cho nút sữa, đến tốt cùng phải nhường mấy bà vú có kinh nghiệm ở sát bên mình chăm nom mới phải, sao hôm nay một người cũng không có? Tất cả đều là tiểu nha đầu phiền tử.”

Nói đến cái này, khánh trữ Quận chúa nói: “Xưa nay cũng có ba bà vú chăm nom, bởi vì nữ nhi không uống sữa của các nàng, các nàng về mặt ăn uống, lại không ai quan tâm, ai ngờ các nàng hôm nay đều bị đau bụng, để cho người ta kiểm tra nửa ngày, cũng không biết ăn bậy gì, chỉ đành phải cho các nàng đi xuống nghỉ ngơi.”

Tam hoàng phi vừa nghe, sợ hết hồn, sắc mặt thay đổi nói: “May mà nữ nhi không uống sữa của các nàng, nếu mà uống, kia.”

gật đầu nói: “Phụ thân Hòa Bình Sơ cùng mọi người điều tra kĩ càng, cần phải tra ra là ăn bậy thứ gì rồi mới bỏ qua. Chỉ là lần đầu tiên như thế, cũng không dám bảo các nàng lên nữa, còn phải tìm bà vú xuất thân mich bạch tới dùng.”

Thẩm Vân nhu nghe các nàng lắm nhảm vụng vặt, buồn ngủ dần dần đến, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Qua nửa tháng, Thẩm Vân nhu liền trăng tròn (đầy tháng), hôm nay bày tiệc rượu mừng đầy tháng, cửa lớn thành Vương Phủ lần nữa bị chặn bởi xe ngựa, các loại quà tặng liên tục không ngừng đưa vào phủ.

Các hoàng tử phi cùng các cáo mệnh phu nhân thay phiên ôm Thẩm Vân Nhu, cũng ” chặc chặc” tán dương: “Bất quá mới trăng tròn, dung mạo đều hiện ra, thật tinh xảo! Sau này lớn lên, khẳng định so Quận chúa còn muốn xinh đẹp hơn. Đến lúc đó người đến cầu hôn còn không phải đập phá bậc cửa.”

Nói đến hai chữ cầu hôn, hoàng hậu cùng Thái Tử Phi trong lòng cũng vừa vang lên “khắc”, bắc Trần triều hôm qua đưa sứ giả tới đây, hình như nói tới chuyện cầu thân, chẳng qua là nữ nhi lúc này mới đầy tháng tròn, hoàng thượng nói sẽ không đáp ứng mới phải.

Khánh trử Quận chúa cũng nghe được chút ít tin đồn, lúc này cùng nói: “Hoàng thượng nếu là dám để cho nữ nhi hòa thân, ta liền vào cung cùng hấn liều mạng.”

Thẩm Bình Sơ có chút lo lắng nhìn Khánh trử Quận chúa, nhỏ giọng nói: “Ban đầu hoàng thượng để cho Viên Thông đại sư chỉ đạo chúng ta, sinh hạ được nữ nhi, mục đích còn không phải là.”

Đúng vậy, bọn họ lúc ấy vô cùng khát vọng sinh một nữ nhi, nghe được biện pháp của Viên Thông đại sư, không kịp suy nghĩ nhiều, liền làm theo. Cho đến khi mang thai, lúc này mới nghĩ tới Chiêu Nhân hoàng thượng vẫn muốn cùng Bắc Trần triều hoà thân, tất cả bởi vì nam Hán triều không có thích cưới công chúa và Quận chúa, mới gác lại chuyện này. Nếu bọn họ sinh ra nữ nhi, chỉ sợ sẽ phải để cho nữ nhi hòa thân. Mặc dù như thế, bọn họ trong lòng vẫn là cảm thấy may mắn, hi vọng nam bắc hai nước có phương thức liên minh khác, không dùng đến phương thức hoà thân. Chẳng qua là sứ giả Bắc Trần triều nếu đến, nói vậy rất nhanh sẽ thương lượng đến chuyện này.

Khánh trử Quận chúa nghiêm mặt bất mãn nói: “Hừ, tại sao? Tại sao nữ nhi của ta, ruột thịt máu mủ của ta, muốn đưa đi hòa thân? Hơn nữa nàng bây giờ còn là nãi oa (trẻ con còn bú sữa), lúc này mới đầy tháng. Hoàng thượng cho dù là đáp ứng, cũng phải đợi nữ nhi lớn lên, khi đó còn không biết chuyện sẽ như thế nào.” Nếu đến lúc đó thái tử kế vị, không có đích thân thái tử đề cập chuyện hoà thân đây? Nếu muốn phá hư chuyện này, thì trước phải phá hư quan hệ nam bắc. Nhưng là.”

Con gái của nàng tuyệt đối không đi hòa thân, sứ giả Bắc Trần triều đến, chết chắc! Khánh trử Quận chúa mím môi thật chặt, vừa ngẩng đầu thấy mấy hoàng tử phi vây quanh bên người bà vú, không ngừng trêu chọc Trầm Vân nhu, Trầm Vân nhu vui trong ngực bà vú, muốn khóc không khóc, bộ dáng nhỏ nhắn không chịu nổi quá nhiều, không khỏi đau lòng, đi tới nói: “Nữ nhi ra ngoài một lúc lâu, lúc này sợ là mệt nhọc, bà vú ôm nàng đi vào ngủ một chút!”

Giải phóng? Thẩm Vân Nhu vừa nghe thấy lời khánh trử Quận chúa, không khỏi thở phào một cái. Tuy nói hôm nay là nàng đầy tháng, nhưng nàng là trẻ còn nhỏ, ra ngoài xã giao tận canh giờ cũng quá đã lâu. Còn có, những hoàng tử phi không ngừng véo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của nàng, lại không ngừng trêu chọc, tự cho trêu chọc tiểu hài tử là đúng, là thương yêu, mà không biết, trêu chọc quá mức, chính là quấy rầy a! Vốn là muốn giả bộ ngủ, nhưng nghĩ đến mình mới đầy tháng, nhỏ như vậy liền bắt đầu “Giả bộ”, có hại cho tinh thần khỏe mạnh, cho nên chịu đựng. Hiện nay lão nương lên tiếng, vừa đúng dời đi tầm mắt những người này, thanh tịnh một lát.

Bà vú nghe được lời của Khánh Trử Quận chúa, hơi khuất tất trả lời, ôm Thẩm Vân Nhu xoay người hướng trong phòng đi vào.

Mọi người lưu luyến không rời nhìn bà vú ôm Trầm Vân nhu đi vào, vừa nói: “Bà vú này nhìn thật lạ mắt, không phải là mấy người lần trước, chẳng lẽ là mới tới?”

Khánh trử Quận chúa cười nói: “Chính là bà vú mới tới. Bà vú Phương ôm hài tử bao bọc, so với mấy vị bà vú trước còn phải thỏa đáng chút.”

Bà vú Phương ôm Thẩm Vân Nhu vào phòng, đem nàng đặt ở trên giường nhỏ, rón rén đắp kín mền, lúc này mới cười nói với mấy đại nha đầu đi theo: “Các cô nương cũng mệt mỏi rồi? Không bằng đi xuống nghỉ ngơi một chút để còn vào nữa? Nơi này có ta chăm sóc đây!”

Bà vú Phương vào phủ mặc dù không lâu, bởi vì nói chuyện ít, làm việc chịu khó, rất được lòng người, mấy đại nha đầu mắt thấy Thẩm Vân Nhu ngủ thiếp đi, bà vú Phương vừa bồng nàng chiều chuộng, liền cười nói mấy câu, lui xuống.

Thẩm Vân Nhu nghe được tiếng bước chân đi xa, chung quanh dần dần an im lắng an toàn, đang mơ màng muốn nhắm mắt, lại nghe thấy “khạc” một tiếng vang nhỏ, nhất thời mở đôi mắt trẻ con ra nhìn, bà vú từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp vuông, nhẹ nhàng bóp một cái, mở cái hộp ra, từ trong hộp lấy ra một viên đại hắc hoàn bằng ngón út, lấy móng tay nhẹ nhàng sờ sờ hắc hoàn, nhìn ngón tay từ từ tối đen lại, lúc này mới đem hắc hoàn bỏ vào cái hộp, đưa vào trong ngực, sau đó gơ ngón tay lấm bầm nói: “Bé con, cũng chỉ có thể cho ăn một chút xíu như vậy, nếu là nhiều, lập tức chết là không ổn.”

Trời ạ, bà vú Phương xưa nay nhìn ôn hoà hiền hậu lại là giết ** tay, lại muốn giết trẻ con mới đầy tháng bằng thuốc độc đây! Thẩm Vân Nhu nhìn bà vú Phương khoe miệng mỉm cười, từng bước từng bước hướng đến gần giường nhỏ, tâm can nhỏ nhảy loạn lên, hô, tự cứu chính mình thôi!

4. Chương 4: Trời Sinh Một Đôi Mà...

“Oa oa.” Ô a, cứu mạng a, có người muốn giết trẻ con bằng thuốc độc mà, mau tới cứu người a! Thẩm Vân nhu nuốt nước miếng, mong chờ vận may, khóc thảm thiết.

Bà vú Phương đến gần mép giường, đang muốn hành động, lại nghe tiếng Thẩm Vân Nhu đột nhiên khóc lớn lên, không khỏi giật mình, theo phản xạ có điều kiện liền đem tay dấu ra phía sau. Không đợi nàng suy nghĩ tinh tế, mấy đại nha đầu đã là chạy tới nơi, luôn miệng hỏi: “Nữ nhi làm sao thế?”

“Có lẽ là nằm mộng bóng đè, tiểu oa nhi dễ dàng nhìn thấy đồ không sạch sẽ.” Bà vú Phương rất nhanh trấn định lại, mặt không biến sắc gõ gõ móng tay, đem bột thuốc trong móng tay bắn xuống đất, liền tức thì ôn nhu ôm lấy Thẩm Vân Nhu, vỗ nhẹ lên lưng nàng, trấn an nói: “Đừng sợ, đừng sợ, không có chuyện gì.”

Có một bà vú độc địa ở bên người, có thể nào không sợ? Thẩm Vân Nhu tiếp tục khóc lớn, đến lúc nghe được tiếng đám người Khánh trử Quận chúa cùng Thành Vương Phi vang lên, tiếng khóc mới dần dần nhỏ xuống. An toàn sao? Trời ạ, hừ chết ta! Thiếu chút nữa là bị xui xẻo thúc giục thành trẻ chết sớm.

Khánh Trử Quận chúa một bên ôm Thẩm Vân Nhu, luôn miệng dỗ dành, lại vén quần áo khắp nơi lên kiểm tra, thấy cũng không có chỗ nào trầy da, lúc này mới nhẹ một hơi, cau mày hỏi bà vú Phương: “Vừa này còn hoàn hảo không sao, sao vừa mới một lát, lại khóc thê lương đến như thế?”

Bà vú Phương lại nói lại việc tiểu oa nhi dễ dàng bị ảnh hưởng bởi đồ không sạch sẽ, đề nghị: “Nữ nhi cũng đã đầy tháng, không bằng ôm đến Hoàng Giác tự dâng hương, thuận đường để cho đại sư nhìn một chút, cầu xin cái Khai Quang hộ thân phù?”

Làm gì làm gì? Kế này không được, lại thêm kế khác? Muốn dụ lão nương ta ra phủ, để cho người dễ dàng hạ thủ? Khổ nỗi Thẩm Vân Nhu vẫn là trẻ nít, không cách nào phản kích bà vú Phương, không khỏi nức nở, ô, hi vọng lão nương anh minh một chút, cuối cùng có thể đoán được thủ đoạn của bà vú Phương.

Bởi vì phòng ngoài còn có khách, Khánh Trử Quận chúa dỗ dành một lát, thấy Thẩm Vân Nhu không hề khóc lớn nữa, lại đem nàng đưa vào trong ngực bà vú Phương, nói: “Trông chừng ngủ một lúc đi!”

A, không muốn a, không nên đem ta giao cho bà vú Phương a! Trấn định trấn định, chi bằng vận dụng trẻ nít đấu tranh ** tài nghệ đơn giản tự cứu mình, Thẩm Vân Nhu lần nữa vận dụng vận may, dùng hết khí lực từ thuở bé khóc rống lên.

Khánh Trữ Quận chúa nghe thấy Thẩm Vân Nhu vừa khóc rống lên, không khỏi luống cuống, bèn rộn muốn đưa tay ôm nàng, lại thấy nàng nén toàn lực khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành màu đỏ tím, tiếp “Oa” một tiếng, sữa buổi sáng bú được toàn bộ nôn mửa ra ngoài.

“Tiểu quái quái, làm sao bây giờ?” Khánh Trữ Quận chúa bị dọa cho sợ đến sắc mặt khấn trương, một tay ôm Thẩm Vân Nhu, luôn miệng nói: “Mau, đi thỉnh thái y đến xem!”

Thành Vương Phi cũng gấp, bèn rộn bèn rộn để cho người ta chuẩn bị đồ lót mang tới đây cho Thẩm Vân Nhu thay, lại hỏi dồn dập: “Thái y đâu?”

Trong thời gian Khánh Trữ Quận chúa ở cử, trong cung phái một thái y ở gần bên, mọi lúc chỉ đạo việc ăn uống cùng chăm lo chờ sẵn, vị thái y kia đối với việc chăm lo tiểu oa nhi cũng rất có kinh nghiệm, đến mức được Khánh Trữ Quận chúa tín nhiệm. Khánh Trữ Quận chúa hiện nay mặc dù đã qua tháng ở cử, vẫn giữ thái y lại trong phủ.

Thái y cuối cùng cũng chạy đến, nghe thấy Thẩm Vân Nhu khóc lớn náo loạn, lại phun sữa, cũng không khấn trương, cười nói: “Chắc là do Quận chúa ăn quá nhiều, sữa khô có hơi nóng, dạ dày tiểu oa nhi không chịu nổi, nhất thời khó chịu, lúc này mới ói sữa.”

Bà vú Phương thấy Thẩm Vân Nhu vừa khóc nháo vừa ói sữa, vốn là bất an, lúc này nghe được lời thái y, thoáng thở phào nhẹ nhõm, phụ họa nói: “Dạ dày tiểu oa nhi cũng còn non nớt, chịu không nổi một chút uất ức, nếu khó chịu một tí, liền khóc nháo.”

Khánh Trữ Quận chúa ngẩn ra: “Mấy ngày nay cũng dựa theo lời dặn Sở thái y, cũng không có ăn nhiều đồ, nước canh cũng nhẹ, này.”

Thái y vừa nghe, lững thững đi tới bên cạnh, cầm đồ lót mới vừa thay cho Thẩm Vân Nhu, đưa lên trước mũi ngửi ngửi, vẻ mặt nhất thời nghiêm túc, hồi lâu nói: “Sữa này chua vị hôi cũng không coi là nặng, quả thật không phải là nơi gây ra khô nóng, cái này cũng lạ.” Hắn vừa nói, xốc lên đồ lót tỉ mỉ nhìn nhìn, đột nhiên phát hiện đồ lót phần lưng có một nơi có điểm đen nhỏ, nhất thời để sát vào nhìn, ngay sau đó mặt liền biến sắc, từ trong rương thuốc lấy ra một cây ngân châm, nhẹ nhàng châm vào điểm đen nhỏ, mắt thấy ngân châm dần dần biến thành đen, người trong phòng toàn bộ yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng khóc Thẩm Vân Nhu thầm khàn.

Thái y khiếp sợ dị thường, lại lấy ra một mai ngân châm khác dò vào sữa Thẩm Vân Nhu nôn ra ngoài, thấy ngân châm không có biến đen, lúc này mới thở phào một cái, đứng lên nói: “Vương Phi, Quận chúa, đây là có người muốn độc hại nữ nhi.”

Thẩm Vân Nhu vừa nghe thấy lời thái y, tìm một viên tảng đá rơi xuống đất. Được rồi, thái y kiểm ra sau lưng đồ lót có dính độc phấn, lão nương khẳng định khấn trương, cũng sẽ không để cho bà vú Phương được như ý, ta cũng có thể an tâm ngủ một lúc. Hi vọng sau khi tỉnh ngủ, đã bắt được bà vú Phương. Thẩm Vân Nhu dù sao vẫn còn nhỏ, sau khi khóc lớn một hồi, buồn ngủ dị thường, nghe thấy mọi người ong ong nói chuyện, rất nhanh liền lặng lẽ ngủ say.

Lúc Thẩm Vân Nhu tỉnh dậy, quả nhiên không thấy bà vú Phương, bên người đã đổi một bà vú khác có kinh nghiệm lâu năm trông chừng. Khánh Trữ Quận chúa cùng đám người thành Vương Phi thay phiên canh giữ ở bên người nàng, không dám nghỉ ngơi.

Chỉ mấy ngày sau, Thẩm Vân Nhu nghe được mấy nha đầu nói chuyện với nhau, thế mới biết hộ vệ từ trong ngực bà vú Phương lục soát ra độc dược, bà vú Phương đoạt lấy độc hoàn, ăn vào tự sát. Về phần bà vú Phương là do người nào sai đến, tại sao phải làm như vậy, vẫn một mực không tra được.

Sứ giả Bắc Trần triều, nghe thấy có người muốn hạ độc hại, thiếu chút nữa đoạt mạng tiểu oa nhi, vội vàng viết thư thông báo cho hoàng đế Bắc Trần quốc. Hoàng đế Bắc Trần quốc vừa nghe, nghĩ là còn nhỏ, việc có thể an toàn lớn lên hay không là việc còn chưa biết, chuyện hòa thân, cũng muốn để sau hãy bàn bạc, bởi vì thơ hồi âm chỉ thị (ra lệnh) hai gã sứ giả. Không bao lâu, hai gã sứ giả liền cáo từ trở về nước.

Ngày thuận lợi qua đi, lúc tỉnh lại, liền cố gắng nghe bọn nha đầu Bát Quái (tám chuyện), hiểu rõ tình huống trong thành vương phủ. Ngày này đang lúc nửa tỉnh nửa mê, lại nghe nha đầu thảo luận: “Nữ nhi

tuy nhỏ, lại khéo léo dị thường, cực kỳ khó được. Các người có nhớ từ khi còn bé anh em bọn họ đã kiệt xuất hay không?”

“Nhớ, thế nào không nhớ được chứ? Ba vị anh em a, ban ngày ngủ, buổi tối làm âm ĩ, chưa tới một khắc đồng hồ liền đi tiểu ưt mấy lần, huyên não người ngã ngựa đổ. Lúc tập đi dù thế nào cũng không chịu cho người khác đỡ, sưng sốt muốn tự mình đi, kết quả vấp ngã, bọn nha đầu đều bị trách phạt.”

“Lại nói, tiểu oa nhi đa số giống như anh em bọn họ kết xuất như vậy. Giống như nữ oa nhi nhu thuận như vậy, cũng là hiếm thấy, sao vẫn cảm thấy a.” Nha đầu kia vừa nói, lại dừng lại.

Thẩm Vân Nhu nghe xong lời của nha đầu, trong bụng ”Ồ” một tiếng, ai da nha, ta thế nhưng là trẻ nít nhỏ a, quá biết điều, quả thật sẽ làm cho người khác sinh lòng nghi ngờ. Hay nên khóc sẽ khóc, nên nháo liền nháo, nên đi tiểu liền đi tiểu, nếu không, làm cho người khác sinh lòng nghi ngờ, vậy cũng không ổn.

Cách mấy ngày, khánh trử Quận chúa phát hiện Trầm Vân nhu so lúc trước làm âm ĩ chút, cũng không kinh ngạc, ngược lại cười nói: “Thái y đều nói, tiểu oa nhi ưa làm âm ĩ tinh khí mới đủ.”

Hắc, khóc khóc nháo nháo nhiều quả nhiên là sở thích tốt, ngủ được cũng ngon. Trầm Vân nhu phát hiện sau khi mình âm ĩ xong, thể lực quả thật khá hơn chút, mềm mại nằm úp sấp xoay người nhưong cổ giống như cũng có thể chuyển động. Ngày này nằm ở trên giường nhỏ, thấy khánh trử Quận chúa đi tới, cho là nàng đến ôm mình, bất tri bất giác ưỡn cổ ra, bấp chân dùng lực một chút, “Nằm sấp” một tiếng, ngược thân thể lật lại, biến thành dáng vẻ nằm. Nhất thời không khỏi ngẩn ra, ô, có thể xoay người có thể xoay người, thật làm người ta vui mừng a! Vậy lúc nửa tháng sinh ra, muốn dùng lực lật người, sau lại muốn lật, cũng vừa mới lật nửa, đang lo lắng đây, không bằng hiện nay có thể lật.

Khánh trử Quận chúa sớm ôm lấy nàng, luôn miệng khích lệ nói: “Lúc này mới ba tháng thôi, đã phiên thân, chắc chắn!”

Một nha đầu ở bên cạnh nhắc nhở: “Quận chúa, lúc nữ oa nhi ra đời nửa tháng, cũng từng lật người qua một lần.”

“Đúng vậy a, lần đó còn tưởng rằng hoa mắt!” Khánh trử Quận chúa cười trêu chọc Trầm Vân nhu, chợt nghe được bên ngoài có người bẩm: “Quận chúa, Thái Tử Phi mang theo hai vị anh em đã tới.”

“Mau mời!” Khánh trử Quận chúa mang theo Trầm Vân nhu khắp trong phủ đang buồn bực, cảm thấy nhàm chán, nghe thấy Thái Tử Phi tới, cực kỳ cao hứng.

Thái Tử Phi cũng là mang theo con lớn nhất Chu Thừa An tám tuổi cùng tiểu nhi tử Chu Thừa Trữ ba tuổi tới, vừa vào phòng liền ôm Trầm Vân nhu tỉ mỉ nhìn, cười nói: “Mấy ngày không thấy, lại xinh xắn một chút.” Vừa chuyển sang khánh trử Quận chúa nói: “Ta nói khánh trử, người nếu không chịu để cho nữ nhi nhận ta là mẹ nuôi, vậy dứt khoát thân càng thêm thân, để cho nữ nhi làm vợ hài tử của ta.” Vừa nói nháy mắt mấy cái, ta thế là hảo tâm. Lúc đầu bắc Trần quốc không phải là phái sứ giả tới đây nói tới chuyện hòa thân sao? Nếu nữ nhi sớm một chút hứa hôn cho gia đình ta, tuyên cáo thiên hạ, chủ ý bắc Trần quốc tự nhiên sẽ không đánh vào nữ oa nhi.

Thái Tử Phi yêu thích Trầm Vân nhu không phải là giả, nhưng nàng đồng thời có một ý định khác. Thái hậu hoàng hậu sủng ái khánh trử Quận chúa, các vị hoàng tử phi cũng cùng khánh trử Quận chúa thân thiết tốt. Con trai của nàng nếu có thể cưới nữ nhi khánh trử Quận chúa, nàng lấy được trợ lực cũng không phải là nhỏ tí nào. Tương lai thái tử đăng vị, vị trí hoàng hậu của nàng càng thêm không người nào dám phải động.

Khánh trử Quận chúa tự nhiên hiểu Thái Tử Phi nhỏ mọn, chẳng qua là tâm vòng vo nghĩ, thay vì lo lắng Trầm Vân nhu tương lai muốn hòa thân, chỉ bằng hiện nay liền định ra hứa hôn cho con nít đây!

Thái Tử Phi thấy khánh trử Quận chúa hé miệng mà cười, cũng không có ý phản đối, không khỏi ánh mắt sáng lên, chỉ chỉ Chu Thừa An cùng Chu Thừa Trữ nói: “Vậy, nhà ta anh em đều là tuần tú, này đại tuần tú, nhỏ tráng kiện, tùy người chọn một.”

Chu Thừa An mặc dù mới tám tuổi, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, chính là tiểu thiếu niên tuần tú. Chu Thừa Trữ ba tuổi, mập đơ đơ, dáng vẻ hằm hằm (trung thực). Khánh trử Quận chúa cười hi hi nói: “Cả hai đều tốt, thật là khó chọn đây!”

Chu Thừa An thoáng hiểu chuyện, nghe người lớn nói, không khỏi chỉ chỉ Chu Thừa Trữ, la ầm lên: “Chọn đệ đệ, chọn đệ đệ, nhìn xem, hần ba tuổi, muội muội ba tháng, trời sanh một đôi mà, thích hợp hơn a!”

Thích hợp em gái người a! Trầm Vân nhu cùng Thái Tử Phi trong ngực giằng giằng đấu tranh, thuận đường ngấm một cái “Thích hợp” Tiểu mập mập, trong bụng nói lầm bầm.

Tiểu mập mập Chu Thừa Trữ không rõ chuyện, cười hì hì đi sờ Trầm Vân nhu, hỏi: “Là phải đem muội muội cho nhà chúng ta sao?”

“Đúng vậy, người có muốn hay không?” Khánh trữ Quận chúa đùa với Chu Thừa Trữ.

Chu Thừa Trữ gật đầu thật mạnh, nhếch môi cười nói: “Muốn!”

Không muốn a! Không muốn sớm như vậy liền đính hôn a! Trầm Vân nhu khóc không ra nước mắt, lão nương lão nương, hiện nay cho ta đính hôn, có phải hay không quá sơ sài một chút?

5. Chương 5: Bị Ghét Bỏ

Người ta nói ba tuổi nhìn như tám mươi, Tiểu mập mập Chu Thừa Trữ tuy là tiểu nhi tử của Thái Tử Phi, lại rất ít làm nũng ăn vạ, cả ngày cười híp mắt làm cho người ta thích. Sau này lớn lên, khẳng định cũng là một chủ nhân chung sống dễ dàng. Nữ nhi nếu như sánh đôi hần, thật ra thì cũng không có sai lầm. Xem xét lại Chu Thừa An, mặc dù tuần tú, cũng không nhất định là đối tượng sánh đôi tốt. Đầu tiên, thái tử nếu là thuận lợi đẳng vị, Chu Thừa An làm trưởng tử, khẳng định tương lai chính là thái tử một nước, đến lúc đó nào có ý định rời rảnh bận tâm một cô gái, lại có thể ân sủng duy nhất một cô gái? Tiếp nữa là, Chu Thừa An lớn hơn nữ nhi tận bảy tuổi, đợi đến khi nữ nhi lớn lên, năm đó cũng đã tới giai đoạn trưởng thành, hai người có thể hợp ý hay không cũng là một vấn đề.

Khánh trữ Quận chúa cười đùa cùng Chu Thừa Trữ, thấy hần ngây thơ chất phác, càng xem càng thích ý, nội tâm cũng mở ra một ít.

Thái Tử Phi thuyết phục khánh trữ Quận chúa, trong lòng mừng thầm, luận vai vế, Chu Thừa An cùng Trầm Vân Nhu là đường biểu huynh muội, hai nhà đều là huyết mạch hoàng thất, môn đăng hộ đối, thật là xứng đôi. Nhưng nàng cũng biết, cho dù nàng cùng khánh trữ Quận chúa đồng ý hôn sự này, thật ra thì cũng không dễ dàng. Hoàng thất đến lứa tuổi này, có nữ oa nhi huyết mạch hoàng thất, cũng chỉ có mỗi một mình Trầm Vân Nhu mà thôi. Hôn sự của Trầm Vân Nhu, cũng không do cha mẹ bọn họ có thể làm chủ, còn phải được hoàng đế đồng ý mới được.

Khánh Trữ Quận chúa hiểu được ý của Thái Tử Phi, cười nói: “Cởi chuông phải do người buộc chuông. Ban đầu nhờ Viên Thông đại sư chỉ điểm, lúc này mới sinh hạ được nữ nhi. Hiện nay hôn sự của nữ nhi, đương nhiên là do Viên Thông đại sư chỉ điểm.”

Thái Tử Phi vừa nghe đã hiểu, chuyện này nếu có thể mời được Viên Thông đại sư mở miệng, không chừng thật có thể thành.

Thái Tử Phi muốn mượn khánh Trữ Quận chúa ổn định thế lực của mình, Khánh Trữ Quận chúa muốn mượn Thái Tử Phi để tránh khỏi việc hoà thân của Trầm Vân Nhu, hai nữ nhân càng nói càng hưng phấn, người bên ngoài đứng nhìn, tỷ nữ hầu hạ đứng ở xa, cũng là không nhịn được ra sức bật cười, xưng suì gia với nhau.

Trầm Vân nhu nghe được co rút người, trước kia còn tưởng rằng người cổ đại bảo thủ, bây giờ mới biết, người cổ đại cũng là người rất dễ dàng cười đùa. Nhìn một chút, một vị là Thái Tử Phi, một vị là Quận chúa, vài ba lời liền bắt đầu kêu suì gia, thân mật rí tai thì thầm với nhau. Trước khi xem TV điện ảnh tiểu thuyết, hai nữ nhân cao quý nghiêm túc ngồi đối diện, cảnh tượng nói chuyện có nề nếp, đến lúc này toàn bộ không tương xứng.

Đợi Thái Tử Phi đi, Khánh Trữ Quận chúa suy nghĩ một hồi, quyết định sớm làm thái thượng hoàng tự trông thấy Viên Thông đại sư. Bất kể đem Trầm Vân Nhu sánh duyên với người nào, cũng tốt hơn tương lai đi hoà thân. Huống chi con gái của nàng là ai a? Con gái của nàng thế nhưng là Nhân Thọ Quận chúa

được hoàng thượng tấn phong, là Nam Hán triều trẻ tuổi, nữ nhi duy nhất thuộc huyết mạch hoàng thất, bất kể là sánh đôi với nhi tử của thái tử hay là nhi tử các thân vương khác, đều là dư dả.

Thẩm Bình Sơ cùng Thành vương gia Thành Vương Phi vừa nghe khánh trử Quận chúa tính toán, cũng bày tỏ tán thành. Thành vương gia thậm chí nhỏ giọng nói: “Trước định ra đính ước, tương lai nếu là không hài lòng, nhiều lắm là chính là thoái hôn, sợ cái gì?”

Bọn họ không nghĩ tới chính là, Viên Thông đại sư mấy ngày trước đi du lịch, nghe đệ tử hắn nói, có thể phải nửa năm sau mới có thể trở lại. Khánh Trử Quận chúa vừa nghe đã hít một hơi, chỉ đành phải cùng Thái Tử Phi bàn bạc lại, chuyện đính ước đành tạm hoãn, đợi linh Viên Thông đại sư trở lại hãy bàn lại sau.

Thái Tử Phi cũng biết bằng phân lượng của mình muốn Chiêu Nhân hoàng đế đem Trầm Vân Nhu phối hôn Chu Thừa Trữ, cơ hội quá nhỏ, bởi vì cùng khánh trử Quận chúa nói: “Nữ nhi còn nhỏ, đợi thêm một năm rưỡi nhắc lại cũng không có sao.”

Trầm Vân Nhu lần đầu nghe được mình lớn lên có thể thành thân, không khỏi giật mình. Ô, cứ nói đi, vừa sinh ra chính là quý nữ (nữ nhi địa vị cao quý), cha mẹ song toàn, trên còn ba ca ca, một đồng người thương yêu, có vậy mệnh nào tốt như vậy? Thì ra là ta là oa nhi đáng thương lưng mang sứ mạng hoà thân mà ra đời nha!

Không trách được lão nương muốn vì mình định ra cô dâu nhỏ, nguyên lai là vì tránh khỏi tương lai bị kịch hoà thân. Trầm Vân Nhu vừa được biết nội tình, nội tâm lập tức đồng ý an bài của Khánh Trử Quận chúa. Thế nhưng chậm đã, có thể không chọn Tiểu mập mập Chu Thừa Trữ hay không?

Trầm Vân Nhu quyết định, lần tới Chu Thừa An cùng Chu Thừa Trữ đến trong phủ chơi, nhất định phải tỏ rõ thái độ của mình, để cho người lớn ý thức được, nàng ưa Chu Thừa An, mà không phải Chu Thừa Trữ.

Ừ hừ, nếu là cùng Chu Thừa An định ra hôn nhân nhỏ, lấy tuổi Chu Thừa An, không đợi mình lớn lên, khẳng định cùng khác cô nương khác có gì gì đó, đến lúc đó rất dễ dàng có thể giải trừ hôn ước. Nếu là cùng Tiểu mập mập Chu Thừa Trữ định ra hôn ước, hai người tuổi không kém nhiều, Tiểu mập mập nhìn lại thật thà chất phác, người lớn uy hiếp, khẳng định không dám làm loạn, cứ như vậy, lấy cớ gì giải trừ hôn ước đây?

Còn có, nếu như nàng đã từng cùng thái tử một nước đính ước hôn nhân, nói vậy mọi người vì ngại mặt mũi quốc gia, cũng sẽ không để cho nàng đi hoà thân! Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, nếu muốn đính hôn, chọn lựa hàng đầu không có ai ngoài Chu Thừa An.

Đảo mắt đã đến mùa thu, Trầm Vân Nhu hơn bảy tháng, bắt đầu sẽ ngồi, học đi, lại mọc ra hai cái răng khểnh. Lúc này, mọi người phát hiện, mỗi khi Thái Tử Phi mang theo Chu Thừa An cùng Chu Thừa Trữ đến thành Vương Phủ, Trầm Vân Nhu liền vui vẻ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn giống như hoa hướng dương, chung quy ưa thích hướng Chu Thừa An.

Thái Tử Phi phát hiện chuyện này trước nhất, không khỏi cười nói: “Ô, không lẽ Nhu nhi thích An ca, không thích Trữ ca?”

Chu Thừa An dù sao tuổi còn nhỏ, dưới lại không có muội muội, thấy Trầm Vân Nhu bụ bẫm nòn nà chung quy ưa thích bò theo hắn, trong lòng cũng có chút mềm yếu, có lúc cũng ôm lấy Trầm Vân Nhu trên chóc một cái. Khánh trử Quận chúa thấy, cười nói: “Di, Nhu nhi thích An ca chút đấy!”

Là đây là đây rồi, định ra tiểu nữ tể (là gì thì ta bó tay) đi! Trầm Vân Nhu đem khuôn mặt con nít phấn hồng đỏ đỏ để sát vào Chu Thừa An, cố gắng muốn mọi người hiểu nàng thật là thích Chu Thừa An tới, không nhớ nàng gần đây đang răng mọc ra, một khi nhếch miệng, nước miếng toàn bộ rơi vào trên mu bàn tay Chu Thừa An, Chu Thừa An “Oa” kêu lên, đem Trầm Vân Nhu đưa khánh trử Quận chúa nói: “Trời ạ, nãi oa nhi đều như vậy sao? Hở ra là chảy nước miếng.”

Trầm Vân Nhu vừa sinh ra liền bị mọi người sủng ái, chúng tinh phụng nguyệt - sao quanh trăng sáng (ta không hiểu là gì, chỉ biết là một câu nói bên trung quốc thôi) tán tụng vân vân, gần gần hơn bảy tháng, nàng đã tạo thành cảm giác ưu việt cực kỳ mạnh mẽ. Cảm giác mình là một tiểu oa nhi cực kỳ khả ái, đứa

con trai không phân biệt tốt xấu mà ghét bỏ nàng. Hiện nay vừa nghe lời Chu Thừa An, không khỏi chu mỏ: tiểu tử, dám chê ta? Đợi ta trưởng thành sẽ chinh người.

Chu Thừa Trữ lại không giống như Chu Thừa An có dáng vẻ ghét bỏ, mà là nhận lấy khăn giấy lau bằng da lông trong tay nha hoàn, cười hì hì cho Trầm Vân nhu lau nước miếng, một bộ dáng ca ca tốt.

Khánh trữ Quận chúa vừa so sánh rõ ràng liền nói: “Còn là Trữ ca mà hiểu ý thương yêu.”

Chớ a, dù yêu thương người cũng không có thể chọn tiểu nữ tể là hần! Trầm Vân nhu âm thầm nóng nảy, qua canh giờ rồi, khi lớn chưa chắc nha! Giờ yêu thương oa nhi, lớn lên chưa chắc yêu thương vợ nha!

Đang lúc khánh trữ Quận chúa cùng Thái Tử Phi cùng chung nhận thức, hoàng đế Bắc Trần quốc lại chợt có ý nghĩ, phái người hỏi thăm tình hình của Trầm Vân Nhu. Khi nghe được biết ngời biết đi, khỏe mạnh hoạt bát, không khỏi cười nói: “Đầu mùa xuân sau để cho sứ giả đi xem một chút, nếu không phải sai lầm, không ngại nhắc lại hôn sự.”

Lời của hoàng đế Bắc Trần quốc, rất nhanh liền truyền tới bên tai hoàng đế Thục vương triều, hoàng đế Thục vương triều hừ nói: “Lần trước đưa bà vú đến Nam Hán triều hành sự, dự đoán người nữ kia oa sống không quá trăm ngày, thế nhưng bà vú kia lại thất bại, đáng tiếc.”

Một vị mưu thần nghe được lời của hoàng đế Thục vương triều, đề nghị: “Hoàng thượng, không bằng đợi sứ giả bắc Trần quốc vào nam Hán nước, cho người lên vào thành Vương Phủ ô đi nữ oa nhi kia, ném ở nơi hoang vắng sứ giả bắc Trần quốc đi ngang qua.”

Hoàng đế Thục quốc vừa nghe, vỗ tay nói: “Kế hay. Tiểu oa nhi, ở nơi hoang vắng một đêm, tình huống tất nhiên không ổn. Đến lúc đó đại đội nhận mã sứ giả bắc Trần quốc đi ngang qua nơi hoang vắng, vó ngựa giết chết đứa trẻ nằm đó, cũng là chuyện thường. Đến lúc đó, người Nam Hán triều tức giận, tất nhiên không kịp tra rõ chân tướng, sẽ giết sứ giả Bắc Trần quốc cho hả giận. Như vậy, quan hệ hai nước nhất định sẽ trở nên xấu đi.”

6. Chương 6: Nửa Đêm Kinh Hoàng

Xuân về hoa nở, thoáng chốc đã vào hạ. Ngày hôm nay thành Vương Phủ lại phi thường náo nhiệt, phu nhân các phủ ngồi kiệu tới đây nổi liền không dứt, chính là tới quan sát Trầm Vân nhu chọn đồ vật đoán tương lai.

Trầm Vân nhu bị ôm ra đứng trên đài án, nhìn thấy một bàn rất nhiều đồ vật tràn đầy màu sắc để chơi đùa, không khỏi hưng phấn, sờ sờ cái này, sờ sờ món đó, trong miệng ” chắc chắc ” mấy tiếng. Không có biện pháp, sau khi chuyển kiếp thành trẻ nít, bú sữa mẹ học bò học ngồi rằng dài các loại, có bộ phận hành động cùng tâm tình, cùng một dạng trẻ nít chân chính không lí giải được, so sánh thích màu sắc tươi đẹp gì đó, thích ăn đồ ngọt, nhìn thấy món ăn ngon, không tự chủ được sẽ hươ tay múa chân, thậm chí chảy nước miếng.

Khánh trữ Quận chúa thấy Trầm Vân nhu sờ tới sờ lui, tựa hồ cũng thích, dáng vẻ không có chủ ý muốn nắm một vật nào có chủ đích, không khỏi khần trương nhìn. Tuy nói lấy thân phận Trầm Vân Nhu, cho dù là bất vật nào cũng không quan hệ, cùng lắm thì cũng không có gì, nhưng nếu có thể bắt một món tốt đứng đầu gì đó, luôn là thêm gấm thêm hoa.

Chu Thừa An ở bên cạnh thấy Trầm Vân nhu sờ sờ hộp phấn, dáng vẻ yêu thích không buông tay, không khỏi nói lầm bầm nói: “Nữ oa nhi chính là nữ oa nhi, xem, lúc này mới một tuổi thôi, liền hiểu được yêu thích xinh đẹp, sờ cái gì không tốt, lại nghiêng về sờ hộp phấn kia?”

Trầm Vân Kiệt nghe được lời của Chu Thừa An, cắt ngang hần một cái nói: “Này, người thế nào luôn nói xấu muội muội ta? Nữ oa nhi thích hộp phấn thì làm sao?”

“Cũng không có làm sao, chính là sợ nàng sau khi lớn lên biến thành một dong chi tục phấn (câu này ta ứ béc chỉ hiểu sơ sơ là người tầm thường phấn son mà không béc đúng ko, aizzz).”

“Vậy cũng không có liên quan gì tới người.”

“Thế nào cùng ta không có liên quan? Vạn nhất. . . .” Chu Thừa An nói tới chỗ này, lập tức ngậm miệng, nói lầm bầm, dù sao ta sẽ không để tiểu oa nhi này làm tiểu nữ tể, quan tâm cái gì đây?

Trầm Vân Kiệt cùng Chu Thừa An cãi vả hợp lý mà, Trầm Vân nhu đã là sớ phần hộp xong, đang duỗi tay nhỏ bé đâm thẳng thành một vòng tròn, nhất thời cười hì hì ngẩng đầu nhìn hướng khánh trử Quận chúa, vừa ngẩng ngẩng Chu Thừa An, thấy Chu Thừa An nhíu lông mày, dáng vẻ như đau răng, không khỏi nói thầm: tiểu tử này là làm sao rồi? Phải nói hẳn không thích tiểu oa nhi ta, lại mỗi lần đi theo Thái Tử Phi nương nương tới đây tham gia náo nhiệt. Muốn nói hẳn thích tiểu oa nhi ta, mỗi lần lại là thấy hình dáng khuôn mặt này. Phi phi, nghĩ chi xa, hẳn hiện nay mới vừa là đứa con trai chín tuổi, ta cũng mới là tiểu oa nhi một tuổi, muốn thích cái gì đây?

Khánh trử Quận chúa thấy Trầm Vân Nhu đùa giỡn vuốt một viên cầu (vật hình tròn, tựa như quả địa cầu) nhìn nằng, không khỏi gấp gáp, nha, bảo bối, chớ bắt món đó. Món đó chỉ có thể chơi đùa, không thể nói vật tốt nhất kia!

Các vị hoàng phi thấy, đã là mỉm cười khuyến khích nói: “Nhu nhi, bắt a, bắt a!” Chuyện nào cũng làm Thành Vương phủ các người đắc ý, Thành vương gia lại ngày ngày nói khoác, nói nữ nhi thông minh như thế nào, tương lai nhất định có tiền đồ lớn. Bất quá một tiểu nữ oa, có nên khen như vậy không a? Tốt lắm, hiện nay nếu là chọn đồ vật đoán tương lai lại bắt viên cầu, xem mặt mũi Thành vương gia đặt nơi nào?

Trầm Vân Nhu nghe được mọi người khuyến khích, dương dương đắc ý nhìn nhìn mọi người, cười hì hì đẩy ra tiểu viên cầu, vòng vo chuyển cái mông nhỏ, ở một đồng đồ phía dưới nhảy ra một quyển sách bìa màu đỏ, cầm lên đặt trên đầu gối, mở ra tờ thứ nhất, thấy có chuyện lạ thoát nhìn.

Mọi người giật mình phải ngăn ra, đột nhiên toàn bộ “Dụ dỗ” nở nụ cười nói: “Ồ, Nhu nhi đây là biết chữ sao?”

Hắc hắc, xem thường oa nhi ta? Đây bất quá là chữ phồn thể, sao không biết được? Trầm Vân Nhu lại lật qua một trang, cái miệng nhỏ nhắn giật giật cánh môi, tựa hồ đọc lầm nhảm. Mọi người thấy, càng thêm vui, trêu ghẹo khánh trử Quận chúa nói: “Quận chúa, người nhưng là sinh một nhà đại văn học đây! Chọn đồ vật đoán tương lai bắt một quyển sách, còn nhận thức chữ!”

Khánh trử Quận chúa sớm cười đi lên ôm Trầm Vân nhu, hôn lại hôn, lại giúp nàng cầm sách, cười đến hợp bất long chủ (không khép miệng được). Đám người Thành Vương Phi càng thêm cười nói: “Từ lúc sinh hạ Nhu nhi, trong phủ náo nhiệt nhiều, nàng bắt cái vòng cũng có thể đậu nhạc gia.”

Bắt vòng vòng xong, khách tới tan hết, khánh trử Quận chúa ôm Trầm Vân nhu trở về phòng, dụ dỗ ngủ, lúc này mới cười hướng Thẩm bình sơ nói: “Lúc đầu sinh hạ anh em Kiệt, bởi vì là bà vú chăm, cũng không có cảm thấy gì. Tự mình chăm Nhu nhi, lúc này mới cảm thấy, thời gian trôi qua thật mau, một cái chớp mắt, nàng liền tròn tuổi.”

Thẩm bình sơ nghe, gục đầu đặt trên vai khánh trử Quận chúa, cúi sát bên tai nàng nói: “Nữ nhi cũng một tròn một tuổi, nên để cho bà vú chăm nàng ngủ hay không?”

Khánh trử Quận chúa nghe được lời của Thẩm bình sơ, nghiêng mắt liếc nhìn hẳn một cái không nói lời nào.

Thẩm bình sơ xát xát tay, thấp giọng nói: “Nhu nhi cũng lớn, nàng cùng chúng ta cùng ngủ một phòng, ta ban đêm liền. . . .” Có một tiểu hài nhi, chung quy không tốt để phát huy thân thủ, chỉ sợ kinh động nàng kia!

Khánh trử Quận chúa không khỏi hé miệng cười một tiếng, vì thân phận của nàng, Thẩm bình ban đầu một cái thiếp cũng không dám nạp, lúc này bởi vì nàng tự mình chăm sóc Trầm Vân nhu, đem Trầm Vân nhu cùng ngủ ở trong phòng, Thẩm bình sơ hết sức khắc chế, nhần nhin cũng khổ cực. Hôm nay Nhu nhi một tuổi, quả thật nên để cho một mình nàng ngủ một gian phòng. Nghĩ tới đây, khánh trử Quận chúa cất giọng gọi hai nha đầu vào, cười nói: “Đem tả sương phòng (tả: trái, nghĩa là sương phòng bên trái) dọn dẹp, buổi chiều để cho bà vú dẫn Nhu nhi ngủ bên sương phòng bên trái.”

Tối buổi chiều, Trầm Vân nhu liền cùng bà vú dời đến tả sương phòng. Khánh trử Quận chúa cùng Thẩm bình sơ không yên lòng, một đêm chạy nhiều lần nhìn nàng, thấy nàng chạng vạng mặc dù khóc mấy tiếng,

sau lại liền ngọt ngào ngủ, lúc này mới yên lòng lại.

Trầm Vân nhu lần đầu rời khỏi bên người khách trữ Quận chúa, cùng bà vú ngủ một gian phòng, thật ra thì cũng có chút không quen, nội tâm chỉ cười nhạo mình: mờ hồ ơ, chuyển kiếp thành trẻ nít mà thôi, vì sao ta cùng một dạng với trẻ nít, liền yêu mến ngán ngại nhau đâu?

Bà vú lần đầu gánh nhiệm vụ lớn bởi Trầm Vân nhu ngủ, cực kỳ tỉ mỉ, cách mỗi một hồi liền giúp Trầm Vân nhu dịch góc chăn, kiểm tra lại kiểm tra, rất sợ Trầm Vân nhu bị lạnh, lại tiểu oa nhi sợ nóng, luôn luôn đạp chăn ra, đưa ra hai chân nhỏ cho mát. Bà vú cuối cùng cũng không có cách nào, chỉ đành phải cho Trầm Vân nhu đổi một giường khinh bạc chút chăn, giăng co nửa đêm, thấy Trầm Vân nhu ngủ an ổn, lúc này mới buồn ngủ ở bên cạnh nàg. Bà vú là một người tỉnh táo, nhưng đêm nay ngủ, lại ngủ thật say giấc.

Đêm khuya vắng người, một bóng đen lặng lẽ mở ra một cánh cửa sổ, bộ dạng như mèo con nhẹ nhàng nhảy vào tả sương phòng, từ trong lòng ngực móc ra một cái khăn, hướng mũi bà vú áp lên, chợt thu hồi khăn, vạch trần chăn Trầm Vân nhu, một tay ôm lấy nàg, hướng bên cửa sổ nhảy một cái, nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất ở trong đêm tối.

Trầm Vân nhu ngủ giữa cơn mơ màng, đột nhiên cảm thấy thân thể lạnh lẽo, không khỏi rụt một cái, tựa vào một chỗ ấm áp thật chặt, chỉ một hồi, chợt giật mình tỉnh lại, nửa mở mắt nhìn nhìn, này nhìn lên không có việc gì, thiếu chút nữa liền hô lên. Mụ mụ thước a, đây là chuyện gì xảy ra? Đại thúc áo đen này là ai? Không được, ta bị người lạ bắt?

Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo. Lần trước lúc trăng tròn, dựa vào trí khôn liền vạch mặt ra bà vú giết ** tay, lúc này cũng có thể, cũng có thể thoát thân đi? Ô, ta bắt quá một tuổi tròn, đến tột cùng đắc tội người nào? Tại sao những người này luôn không chịu bỏ qua cho ta, một lần lại một lần sử dụng chiêu xấu đây?

Hắc y nhân ở trong đêm tối chạy băng băng hồi lâu, cuối cùng đi tới một bên hồ, nhìn xung quanh, cào cào mở rộng một bụi rậm, đang muốn tùy ý đem Trầm Vân nhu ném vào trong bụi cỏ, mượn ánh sao nhìn, thấy trẻ nít trong ngực tựa hồ đang mộng đẹp, khóe miệng nở một nụ cười vô cùng chân thật, không tự chủ được, động tác của hắn nhẹ nhàng hắn lên, ngồi chồm hổm xuống đem Trầm Vân nhu đặt vào trong bụi cỏ.

Trầm Vân nhu liền mạng đối với mình nói: buông lỏng, buông lỏng, thân thể không thể căng thẳng, nếu không, hắn một chuồng xuống, ta thành trẻ nít chết sớm.

Gió thổi qua, vang lên tiếng côn trùng kêu râm rang, hắc y nhân do dự một chút, cởi xiêm áo trên người mình đắp lên người Trầm Vân Nhu, lẩm bẩm nói: “Thật là nghiệp chướng a!” Thành Vương Phủ cao thủ nhiều như mây, có thể nhẹ nhàng vừa vặn tiến vào trong đó, ôm đi tiểu oa nhi này, đương thời bất quá mấy người mà thôi. Ai, trách ta a, vì sao cùng người khác đánh cuộc đây? Lại vì sao phải đồng ý thua liền làm một chuyện cho hắn đây? Tiểu oa nhi nhưng là tâm tư một lòng của khách trữ Quận chúa, nếu xảy ra chuyện, chỉ sợ hoàng thất muốn loạn lên.

Hồi lâu, không còn tiếng nói nữa, Trầm Vân nhu lúc này mới mở mắt, dưới ánh sao, trong bụi cỏ có giọt sương lay động, “Bá” một tiếng, rơi xuống bên mép miệng nàg, rơi thành mảnh vụn.

Gió phất qua, bụi cỏ lay động, phát ra tiếng xào xạc. Trầm Vân nhu vĩnh tai nghe tiếng động xung quanh, trong bụng nghĩ ngợi. Hắc y nhân đem nàg bắt tới chỗ này, mục đích là gì? Hắc y nhân kia lúc gần đi, còn cởi áo khoác xuống đắp lên trên người nàg, rõ ràng không muốn lấy tánh mạng nàg, đến tột cùng muốn làm gì đây? Bất kể như thế nào, không thể để cho người xấu được như ý.

Trầm Vân nhu giật giật tay chân, đưa tay đem áo khoác hắc y nhân lưu lại cuộn tròn, tìm được hai cái vai tay áo, ở ngang hông buộc một nút lộn xộn, nhất thời cảm thấy ấm áp rất nhiều. Thời đại này trẻ nít, thường bởi vì vô tình bị lạnh liền mất đi tánh mạng, nàg phải bảo trọng chút mới được.

Lại dựng thẳng tai nghe một hồi, xác định xung quanh không có người, Trầm Vân nhu thân thể căng thẳng dần buông lỏng xuống, cố gắng nhúc nhích bò về phía trước. Đi ra bụi cỏ bên ngoài thật dễ dàng, đợi mắt thích ứng với bóng tối, nhanh chóng bò đến dưới tán cây, nhặt một đoạn cành khô dưới tán cây, tay nhỏ bé dùng sức bẻ bẻ, phát hiện cành khô rất cứng, lúc này mới đem cành khô đặt đứng trên mặt đất, dùng sức đứng lên, ngăm nhìn bốn phía.

Ồ, ta chỉ có một tuổi tròn, bởi vì người trong phủ sủng ái đủ điều, nếu không đỡ trên đồ vật này nọ, còn đi không được đây! Hiện nay chỉ có thể đem này càn khôn làm gây chống, tập tễnh chạy trốn.

Dưới ánh sao, trên người một hắc bào cuộn tròn, bóng người tay phải chống gậy nho nhỏ, khó khăn di chuyển, một hồi lâu, mới di chuyển đến dưới một cây đại thụ, áp lưng ngồi sát thân cây.

Ừ, người thành Vương Phủ phát hiện mình không thấy, chắc chắn phải người ra ngoài tìm, chỉ cần chống đỡ được đợi người tìm tới, sẽ được cứu.

Nàng giằng co một đêm, vừa đi vừa chạy, hiện nay đã là cực kỳ buồn ngủ, cũng không dám ngủ gà ngủ gật, chỉ liều mạng chống mí mắt, lóng tai nghe động tĩnh chung quanh. Cho đến khi trong gió truyền đến tiếng vó ngựa, nàng mới vận động khí lực, mảy may đôi môi, tinh thần phấn chấn, “Ồ ô” khóc.

7. Chương 7: Xung Hỉ Tiểu Oa Nhi

“A, là một vị nữ oa nhi!” Một chiếc xe ngựa dừng lại, màn xe vạch lên, một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi nhảy xuống, người phụ nữ tiến lên hai bước, ôm lấy Trầm Vân nhu, vén hắc bào tử ngang hông nàng lên nhìn nhìn, sờ sờ bắp chân nàng nói: “Da mịn thịt trắng, không tệ!”

Da mịn thịt trắng? Vị phụ nữ này là người buôn lậu sao? Trầm Vân nhu không khỏi giật mình, ô, chẳng lẽ mới vừa thoát khỏi hang hùm, lại rơi vào ổ sói?

Phu xe có chút không dám tiến lên, chần chờ nói: “Lão phu nhân, đêm hôm khuya khoắc, đột nhiên xuất hiện một tiểu oa nhi, chuyện như vậy.”

Đường lão phu nhân mượn ánh sao nhìn kỹ Trầm Vân nhu, thấy nàng tay chân bị thương, trên mặt bám bụi đen thui, nhưng mặt mày linh động, rõ ràng là một tiểu oa nhi, không khỏi ôm sát, đưa tay lấy cái vòng tinh xảo thượng hạng trên cổ nàng xuống, kêu phu xe nói: “Lão Vương, người chuyển cái đèn lồng qua đây để nhìn một chút chữ phía trên này.

Phu xe nghe vậy, bận rộn lấy đèn lồng treo ở bên cạnh xe ngựa xuống, tiến tới dọc theo cái vòng. Đường lão phu nhân nhờ ánh đèn, đọc một lần chữ trên chiếc vòng.

Phu xe nghe sững sốt, bỗng nhiên nói: “Lão phu nhân, oa nhi này sinh lúc canh giờ bất tự?”

Đường lão phu nhân ngửa mặt lên trời cười nói: “Đúng nha, oa nhi này chính là ra đời ngày cạp tháng cạp năm con cạp, Thu nhi được cứu rồi!”

Chuyện gì xảy ra chuyện gì xảy ra? Trầm Vân nhu ồn ào không rõ đối phương muốn làm gì, không khỏi khóc lên, ô, không muốn a, ta không muốn rơi vào trong tay người xấu a!

“Đừng khóc đừng khóc, tổ mẫu thương người a!” Đường lão phu nhân ôm Trầm Vân nhu lên xe ngựa, sai xe phu cầm tới bình nước, cho Trầm Vân nhu uống nước xong, lại đưa cho nàng một khối bánh bột ngô, cười nói: “Trên trời rơi xuống một cháu dâu, rất tốt.”

Phu xe thấy Trầm Vân nhu có thể ăn có thể uống, không giống xuất hiện vô căn cứ gì gì, cũng yên lòng, nhất thời lại nhắc nhở: “Lão phu nhân, oa nhi này ăn mặc không bình thường, chúng ta ôm đi, nếu người nhà tìm tới, vậy như thế nào?”

“Tìm tới thì tìm tới thôi!” Đường lão phu nhân cười híp mắt nói: “Tìm tới vừa vận nhận thức thông gia.”

Trầm Vân nhu nghe mấy câu, phát hiện hai người nói chuyện mặc dù làm cho người ta không hiểu ra sao, nhưng tựa hồ không có ác ý, nhất thời cơn buồn ngủ tới, nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, người làm Nhâm phủ liền thất chủ bát thiết truyền ra, nói Đường lão phu nhân quả nhiên ôm trở về một tiểu nữ oa nhi tựa như vàng ngọc vội tới chỗ Thu ca mà xung hỉ, này không, tiểu nữ oa nhi mới vào cửa, Thu ca bệnh có chuyển biến tốt hơn ...

Mọi người đương lúc thảo luận, Trầm Vân Nhu đã tỉnh ngủ, nàng lặng lẽ mở mắt, lúc này mới phát hiện mình tay chân bị thương đều được bôi thuốc, trên người cũng đổi một bộ xiêm áo màu hồng, bởi vì nghe thấy giọng nói, vội vàng lại nhắm mắt lại giả bộ ngủ, vừa nghe lén hai nha đầu nói chuyện bên mép giường.

“ Lão phu nhân đi suốt đêm đến Đường gia, thuận tiện ôm cháu gái nhỏ Đường gia tới đây, chẳng ngờ con dâu Đường gia nói oa nhi mới một tuổi, không chịu nổi đường xá xa xôi, sợ bị kinh sợ, chết cũng không chịu để cho lão phu nhân ôm tới. Lão phu nhân giận đến cả đêm lại chạy về, không ngờ ở trên đường cư nhiên nhật được nữ oa nhi ngọc thạch khả ái như vậy, mà oa nhi này lại là ra đời ngày cạp tháng cạp năm con cạp.”

Thì ra là đây là Nhâm phủ, con trai Nhâm ngự sử tự là Nhâm Bạch Thu năm nay bốn tuổi, sau lần trước bị lạnh, bệnh tình vẫn không thấy tốt hơn, đại phu thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp). Mất thấy mấy ngày nay bất tỉnh nằm ở trên giường, đám người Nhâm ngự sử lo lắng. Đường lão phu nhân đi khắp nơi cầu thần bái Phật, nhất thời tin vào lời của Du Phương đạo nhân, khắp nơi tìm nữ oa nhi sinh ngày cạp tháng cạp năm con cạp, định xung hỉ cho Nhâm Bạch Thu. Không nói mặc cho Nhâm Bạch Thu bệnh thành như vậy, đã nói hẩn năm nay mới bốn tuổi, nhà ai chịu đem khuê nữ đưa đi xung hỉ? Đường lão phu nhân tìm hỏi vài ngày, cũng không có hỏi được oa nhi sinh ngày cạp tháng cạp năm con cạp, chỉ đành phải chạy về nhà mẹ, muốn ôm cháu gái nhà mẹ mà tới đây, không nghĩ nhà mẹ vợ phản đối, thế nào cũng không chịu. Nàng trong cơn tức giận, liền đi suốt đêm để quay về, trùng hợp lại nhật được Trầm Vân nhu này là nữ oa nhi sinh ngày cạp tháng cạp năm con cạp.

Trầm Vân nhu nghe hồi lâu, rốt cục hiểu rõ, nhất thời cũng hút một hơi khí lạnh. Cái gì? Để cho ta oa nhi một tuổi cho đứa con trai bốn tuổi xung hỉ? Thừa thiệt thế này bọn họ nghĩ ra được! Ta nếu là đột nhiên khóc lóc, lăn lộn lớn tiếng khóc, sau đó hai mắt trợn trắng giả bộ bất tỉnh giả chết, xem các người xung hỉ thế nào? Không được, không được, còn phải đi ra ngoài nhìn một chút, xem một chút có quen thuộc người đến xem xét hay không.

Lúc trời sáng thì Nhâm phủ giăng đèn kết hoa, khắp nơi dán lên chữ hỷ, lại sai người tốc hành phát thiệp đi ra ngoài, mời mấy nhà thân thích trọng yếu, con gái đã xuất giá đến xem xét.

Trầm Vân nhu bị ôm đi tắm, thay quần áo trẻ em đỏ thắm, trên đầu trâm hoa hồng, ăn mặc đối mới hoàn toàn, lúc này mới ôm đến giữa phòng khách.

Hỉ nương thấy Trầm Vân nhu hé miệng muốn khóc, liền cầm lấy điểm tâm nhét vào trong miệng nàng, lại nhét một tiểu viên cầu ở trên tay nàng, ôn nhu nhẹ dụ dỗ.

Rất nhanh, mọi người ôm ra tiểu chú rể Nhâm Bạch Thu. Nhâm Bạch Thu bị bệnh nhiều ngày, sắc mặt tái nhợt, hữu khí vô lực nằm ở trong ngực bà vú, hẩn nghe được tiếng người huyền áo, không khỏi nâng mắt lên nhìn nhìn, lẩm bẩm hỏi bà vú: “Mẹ, làm cái gì vậy?”

Bà vú đau lòng nhìn nhìn hẩn, nói: “Thu nhi, tổ mẫu ngươi tìm cho ngươi một vị nữ oa đến xung hỉ, ngươi ngoan ngoãn cùng nàng bái đường, bệnh có thể tốt lên.”

“Thật sao?” Nhâm Bạch Thu ánh mắt sáng lên, nhìn nhìn Trầm Vân Nhu đang ăn điểm tâm, chơi viên cầu, biến mếu máo nói: “Nàng vẫn còn là một nãi oa (con nít bú sữa).”

Trầm Vân nhu nghe được tiếng động, giương mắt nhìn nhìn Nhâm Bạch Thu, thấy Nhâm Bạch Thu mặc dù mi thanh mục tú, nhưng mặt trắng như tờ giấy, không khỏi nói lẩm bẩm: chề ta là nãi oa, ta còn chề người là mèo bệnh nhỏ đây!

Trầm Vân nhu suy nghĩ bần khoản, ngắm một gian phòng bên ngoài, thấy mấy vị phu nhân đi vào, nhưng một người quen cũng không có, không khỏi thất vọng. Nàng thế nhưng là Kiều Kiều (tương tự cục cưng) thành Vương Phủ, người có thân phận cáo mệnh phu nhân thấy hơn phân nửa, hiện nay tới cũng có cáo mệnh phu nhân, nhưng là một người quen cũng không có.

Ừ, chớ sợ chớ sợ, chỉ cần những người này tới xem xét, trở về chắc chắn thảo luận, nói Đường lão phu nhân bên ngoài lấy một tiểu nữ oa một tuổi trở về phủ cho tiểu tôn tử bốn tuổi xung hỉ. Chuyện hoang đường như vậy nhất định rất nhanh liền truyền tới trong tai người thành Vương Phủ, đến lúc đó mình được cứu.

Các vị phu nhân đi vào Nhâm phủ, liếc thấy Trầm Vân nhu ngọc thạch khả ái, cũng ” chặc chặc ” đi qua vây quanh, dò hỏi: “Đây chính là oa nhi nhật được? Giống như tiên nữ chút đây!”

Có mấy vị phu nhân trên chộc Trầm Vân nhu một cái, thấy nàng không khóc không làm khó, cũng sinh lòng yêu thích, nhìn lại Đường lão phu nhân hỏi: “Lão phu nhân nơi nào nhật được oa nhi? Chúng ta cũng

đi dạo một chút, xem một chút có thể nhặt được hay không?”

Ngã xuống đất không dậy nổi! Các người cho là oa nhi giống như ta vậy, đi đầy đường cái đều có để nhặt sao? Trầm Vân nhu bị mấy vị phu nhân sờ sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng quá chặt chẽ, cái miệng nhỏ nhắn cũng đỏ nâng lên, các người sờ nữa, sờ nữa ta sẽ khóc !

Nhâm Bạch Thu thấy Trầm Vân nhu mím môi, ý bảo bà vú ôm hân đến gần, nãi thanh nãi thanh (âm thanh như trẻ đang bú sữa) nói: “Nàng còn nhỏ, các người chớ trêu chọc nàng!”

“Ồ, còn chưa có bái đường đây, đã đứng lên che chở rồi.” Các vị phu nhân vừa nghe lời của Nhâm Bạch Thu, chợt “Dụ dỗ” nở nụ cười, có mấy người còn cười đến ôm bụng.

Nói đến nam nhi Nhậm gia này, thật là nam Hán triều tinh hoa tuyệt thế. Nam nhi Nhậm gia nhân vật nào cũng đều là đầy bụng tài hoa, bọn họ trời sinh si tình, cưới được thì thât, liền toàn tâm toàn ý đối đãi, thiếp thị cũng không nạp một. Nhâm lão thái gia như thế, Nhâm lão gia cũng như thế. Hiện nay nhìn Nhâm Bạch Thu, tựa hồ cũng là loại người này.

Có một vị phu nhân lặng lẽ nói: “Đường phu nhân thân thể yếu kém, sinh hạ mỗi một Thu ca, liền không sinh được nữa, chỉ Nhâm lão gia cuồng đại, cũng không chịu cưới vợ bé. Hiện nay Thu ca mà hết bệnh, bất kể cái chiêu gì, Đường lão phu nhân cũng chịu tin. Du Phương đạo nhân kia nói chi bằng một oa nhi ngày cạp tháng cạp năm con cạp tới xung hỉ, nàng cũng dám tin. Chuyện như vậy nói ra, thật đúng là.”

Một vị phu nhân khác cũng rĩ tai nói: “Cái này cũng kỳ quái, không tin cũng khó. Mấy ngày trước đây Thu nhi không phải là bệnh nặng không thể rời giường sao, người nhìn hân hiện nay không phải là có thể nói có thể cười? Không có cưới cô dâu nhỏ này, lạ lẽ đường, hân bệnh thật có thể tốt đây?”

Trầm Vân nhu nghe được một vài ngữ, không khỏi liếc nhìn xuống Nhâm Bạch Thu một chút, trong bụng nói thầm: mèo bệnh này chắc không phải là hồi quang phản chiếu đi?

8. Chương 8: Bái Đường Thành Thân (Kết Cục)

Đường lão phu nhân thấy Đường phu nhân tâm thần bất định, chỉ lo nhìn về phía Nhâm Bạch Thu bên kia, ” Khụ ” một tiếng nói:” Lời của Du Phương đạo nhân kia quả nhiên có thể tin, người nhìn một chút, Thu nhi hình như có tinh thần một ít.”

Đường phu nhân là cháu dâu Đường lão phu nhân, ban đầu gả vào Nhậm gia, còn là hôn sự Đường lão phu nhân đốc hết sức tác hợp. Tuy là mẹ chồng nàng dâu, lại chiếm tình nghĩa cháu cô, nhiều năm qua cũng coi như ở chung hòa thuận.

Đường phu nhân nghe được lời của Đường lão phu nhân, gật đầu nói: “Thu nhi tối hôm qua nôn mửa một lần, sau lại liền đối bụng, uống nửa ly nước cơm, lúc này mới an ổn ngủ. Sáng nay đứng lên, nhìn xem chút ít. Hiện nay còn có thể mở miệng nói chuyện trên chốc nữ oa kia, vẫn là ông trời phù hộ. Nghĩ đến Du Phương đại sư kia theo như lời nói cũng có thể tin, oa nhi này đúng là phúc tinh của Thu nhi.”

Đường lão phu nhân thấy Nhâm Bạch Thu tựa vào trên người bà vú, khoe miệng mỉm cười nhìn Trầm Vân Nhu chơi đùa, trên mặt không khỏi cũng nở nụ cười, gật đầu nói: ” Oa nhi này rất biết điều, gan cũng lớn, những người này vây quanh nàng, nàng nửa điểm không luống cuống, nghĩ đến thường ngày cũng là nô tỳ thành đoàn người vây quanh, tập mãi mới thành thói quen.”

Đường phu nhân nói: ” Tiểu oa nhi kia đổi lại quần áo cùng vòng vàng đã thay ra, con dâu cũng cẩn thận nhìn qua, cũng không phải nhà bình thường có thể mua sắm được.”

Đường lão phu nhân gật đầu nói: ” Hay là đoán nàng lai lịch không đơn giản, sợ người lớn nhà nàng rất nhanh sẽ tìm tới cửa, lúc này mới cần bái đường thành thân gấp.”

Vừa nói chuyện, Nhâm ngự sử đã là bước nhanh tiến vào, bởi vì Nhâm Bạch Thu bệnh rất nặng, hân mời hướng giả ở nhà nhìn, nội tâm cũng là ưu phiền không dứt, nghe thấy Đường lão phu nhân ôm tới một nữ oa cho Nhâm Bạch Thu xung hỉ, trong miệng tuy nói hoang đường, lại không nghiêm nghị ngăn cản. Vừa nãy mới ở trong thư phòng lật sách thuốc, lại có một người hầu cận báo lại, nói là Thành vương gia tối hôm qua không thấy Nhân Thọ tiểu Quận chúa, người thành Vương Phủ cả đêm điều đi, lật tung cả kinh thành,

bên ngoài khắp nơi ẩm ỉ, trùng hợp Đường lão phu nhân tối hôm qua nhặt được một tiểu nữ oa, có phải là Nhân Thọ tiểu Quận chúa hay không... Hắn vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi, vội vàng nhớ chạy tới phòng khách, để người hầu cận nói cho Đường lão phu nhân cùng Đường phu nhân.

Đường lão phu nhân vừa nghe, cũng thay đổi sắc mặt, lập tức nói: “Mau, để cho hỉ nương vội vàng chuẩn bị, trước hết để cho Thu nhi cùng tiểu nữ oa kia bái đường rồi nói.”

“Mẫu thân, này. . . .” Nhâm ngự sử đang muốn lên tiếng ngăn, lại bị Đường lão phu nhân ngắt lời: “Nói hừ nói vượn. Người là sợ đắc tội người Thành Vương Phủ, hay là tánh mạng Thu nhi tất cả đều yêu thương? Huống chi, Thu ca mà từ nhỏ thông minh trí tuệ, ai không nói hắn là thần đồng? Ai mà không mở miệng ngậm miệng nói hắn như vậy, tương lai chỉ có công chúa Quận chúa mới xứng đôi? Coi như oa nhi kia thật là Nhân Thọ tiểu Quận chúa, Thu nhi nhà chúng ta cưới nàng cũng là dư dả. Vả lại đợi thành hôn xong, giữ được tánh mạng Thu nhi, hãy bàn về chuyện khác. Nói không chừng thành Vương Phủ không những sẽ không trách tội, còn có thể bởi vì ta cứu tiểu Quận chúa một mạng, gần gũi thân thiết nhiệt liệt nhận thức thân gia đây?”

Nhâm ngự sử ngăn ra, tiếp đó kích động, “Mẫu thân nói cực phải. Lúc đầu loáng thoáng nghe được, bác Trần triều muốn cùng nam Hán triều hoà, bởi vì Nhân Thọ tiểu Quận chúa còn nhỏ, lúc này mới thôi. Nhưng nghĩ đến thành Vương Phủ tất nhiên không chịu để cho Nhân Thọ Quận chúa đi hòa thân. Hiện nay Thu nhi cùng nhân thọ Quận chúa thành thân, với chúng ta, Nhân Thọ Quận này là phúc khí chúa bảo vệ tánh mạng Thu nhi. Với thành Vương Phủ mà nói, là có thể khiến Thu nhi cùng tiểu nữ tể, tránh qua bác Trần triều cầu hôn. Đây là chuyện rất đáng vui mừng, nghĩ đến thành Vương Phủ sẽ không làm khó chúng ta mới phải.”

Đường phu nhân nói: “Bất kể như thế nào, tiên hạ thủ vi cường.” Vừa nói vừa phân phó hỉ nương: “Mau chút bố trí, chuẩn bị bái đường .”

Rất nhanh, hỉ nương liền hô: “Giờ lành đến!”

Theo tiếng la, hai vị bà vú ôm Nhâm Bạch Thu cùng Thẩm Vân Nhu đi tới chính giữa phòng khách. Trầm Vân nhu cân nhắc suy nghĩ tình thế trước mắt, ừ, ban đầu vì tránh bị kịch hoà thân, chủ ý đánh vào Chu Thừa An, còn sợ người trong cung không đáp ứng chuyện này. Hiện nay cùng này mèo bệnh này bái đường, thật ra thì cũng là một chủ ý tốt. Nhìn toàn bộ gia đình này, quan phẩm mặc dù không thể coi là rất lớn, nhìn cũng không coi là thấp, huống chi bọn họ chỉ có một đứa con trai là Nhâm Bạch Thu, một khi bái đường, có thể dưới tình huống, nhất định sẽ cố gắng làm một nàng dâu của nhà bọn họ, không cho phép bác Trần quốc tới tranh đoạt. Quận chúa lão nương vì mình suy nghĩ, cũng sẽ đứng bên Nhâm gia này, chuyện hòa thân, dĩ nhiên là tránh được. Về phần hôn sự cùng mèo banhệ này, hắc hắc, bằng thể lực Quận chúa lão nương, mình tương lai muốn vứt bỏ vẫn là tiếp nhận được, còn không phải là một chuyện dễ dàng sao?

Các vị phu nhân mắt thấy hai đứa con nít phải bái đường, mặc dù cảm thấy giống như tiểu oa nhi giống như gia gia (người lớn, ý ở đây là hai đứa con nít bái đường nhìn giống như người lớn vậy), nhưng nhìn Nhâm Bạch Thu sắc mặt thật là có tốt một chút, không khỏi lặng lẽ nói nhỏ: “Nhặt được oa nhi này chính xác là phúc tinh đây! Thu nhi hôm qua còn bất tỉnh ở trên giường, hôm nay cư nhiên có thể đứng nói chuyện.”

Lúc hai vị tiểu oa nhi bái đường, người thành Vương Phủ đã là nghe được Nhâm phủ lão thái thái tối hôm qua nhặt được một vị tiểu nữ oa trở về phủ, một đại đội nhân mã che chở khánh trừ Quận chúa chạy thẳng tới Nhâm phủ.

Chậm hơn chút, người ở kinh thành tất cả nghe nói, khánh trừ Quận chúa cùng Nhâm phủ kết thành thân gia, Thẩm Vân Nhu một tuổi cùng Nhâm Bạch Thu bốn tuổi bái đường thành thân. Sứ giả Bắc Trần quốc nghe được tin tức, truyền tin trở về, hoàng đế Bắc Trần quốc vừa nghe cũng ngạc nhiên, chỉ đành phải để xuống ý niệm hoà thân.

Khánh trừ Quận chúa thật là muốn mượn Nhâm Bạch Thu khiến cho Thẩm Vân Nhu tránh được việc hoà thân, bởi vì ôm Thẩm Vân Nhu trở về phủ, liền xin thái y đến phủ chữa trị Nhâm Bạch Thu, được thái y điều trị, Nhâm Bạch Thu rất nhanh bình phục.

Qua sáu năm, Chiêu Nhân hoàng đế băng hà, truyền ngôi thái tử. Sau khi tân hoàng đăng vị, tác phong cùng tiên hoàng bất đồng, cũng không cho là hoà thân có thể củng cố minh ước (hiệp ước đồng minh), chỉ

cho là phú dân cường quốc (dân giàu nước mạnh) mới có thể làm cho bắc Trần quốc không dám bội ước. Đến lúc này, đám người Khánh Trữ Quận chúa mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Thẩm Vân nhu cập kê, Nhâm Bạch Thu liền đậu tam giáp, lấy được Thám Hoa Lang, giục ngựa dạo phố, đích thân đến thành Vương Phủ chính thức bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu.

Năm thứ hai, Nhâm Bạch Thu cùng Thẩm Vân Nhu bù lại làm một cuộc hôn lễ chấn động kinh thành, hai người “Thành thân” mười mấy năm sau, rốt cục đã động phòng.

Tác giả có lời muốn nói: ừ, cái này kết cục ngắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-thi-kieu-kieu>